

Phụ Nữ Vạn Người Mê

Contents

Phụ Nữ Vạn Người Mê	1
1. Chương 1: Chất Lượng Hay Rẻ Tiền?	2
2. Chương 2: Tim Em Có Phải Giấy Đâu Anh?	3
3. Chương 3: Nghiệt Duyên	3
4. Chương 3-2: Nghiệt Duyên(2)	5
5. Chương 3-3: Nghiệt Duyên(3)	8
6. Chương 3-4: Nghiệt Duyên (kết)	9
7. Chương 4:	12
8. Chương 5: Người Đàn Ông Vô Tâm	13
9. Chương 6: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức	13
10. Chương 7: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức (2)	16
11. Chương 8: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức (3)	17
12. Chương 9: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức (4)	19
13. Chương 10: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức (kết)	22
14. Chương 11: Người Tình Hay Người Thừa?	23
15. Chương 12: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Đàn Ông	24
16. Chương 13: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(1)	25
17. Chương 14: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(2)	27
18. Chương 15: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(3)	29
19. Chương 16: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(4)	32
20. Chương 17: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(kết)	34

Phụ Nữ Vạn Người Mê

Giới thiệu

Huyền Trang Bất Hối một tác giả nổi tiếng với nhiều câu nói hay và truyện ngắn tình cảm hấp dẫn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nu-van-nguoi-me>

1. Chương 1: Chất Lượng Hay Rẻ Tiền?

Đã là phụ nữ thì tuyệt đối đừng dung túng cho sự lười biếng của bản thân. Phụ nữ - không thông minh thì phải xinh đẹp, không xinh đẹp thì phải thông minh, chứ đã ngu lại còn xấu thì...

Đàn ông thường đến bên cạnh người phụ nữ theo hai tiêu chí, một là dung mạo, hai là cốt cách. Phụ nữ xinh đẹp chỉ khiến đàn ông dừng chân, phụ nữ thông minh khiến đàn ông lưu luyến.

Đừng lười biếng trau dồi trí tuệ, đừng lười biếng chăm sóc bản thân. Bạn xinh đẹp, bước đi của bạn sẽ thêm dễ dàng. Bạn thông minh, tin tôi đi, đường đi dù vô tình hay hữu ý đều sẽ gặp được nhiều tri kỷ.

Trên đời này nên biết hài lòng với những gì đang có, nhưng không có nghĩa rằng chấp nhận chỉ có như vậy mà thôi. Cuộc sống là không ngừng đòi hỏi, chứ không phải cam chịu và chấp nhận.

Nhớ nhé, xinh đẹp và thông minh là hai bánh xe đưa bạn đến thành công nhanh nhất. Dù quá trình bạn có điều khiển thế nào, người đời có chê bai ra sao, hãy nhớ kết quả luôn quan trọng hơn quá trình.

“Chị có biết An Kỳ không?” Cô gái mặc váy hồng một tay chống cằm, tay kia khuấy ly nước cam, chớp mắt hỏi người đối diện.

Cô lười biếng tựa ra sau ghế, gật đầu nhẹ. “Biết, sao thế?”

“Chị có quen không? Đạo này nó hot lắm, mạng xã hội của nó cả trăm nghìn lượt theo dõi, ai cũng thích nó. Bọn đàn ông thì cứ đừ đừ, ảnh nó mà up lên thì mười lượt bình luận phải có đến tám là trai, sót lại hai đứa con gái.”

Khẽ cười, cô gật đầu, tỏ ra kinh ngạc: “Thế cơ à, chị không để ý!”

Cô gái bĩu môi, lườm nguýt. “Chị thì để ý gì, cả ngày chỉ công việc và công việc, có biết trời trăng thời thế gì đâu.”

Cô không đáp, nâng ly nhấp một ngụm cà phê nhỏ, vị đắng men theo cổ họng chảy xuống khiến lòng thêm dễ chịu.

Tiếng guốc cao gõ trên mặt sàn gỗ gây sự chú ý của rất nhiều người xung quanh, cô theo phản xạ nghiêng đầu nhìn ra. Chẳng phải là người mà họ vừa nhắc tới sao? Đúng là thiêng thật, cô ta mà chết thì có đốt hương muỗi cũng lên.

Cô ta không nhìn thấy hai người họ, ngồi ở một bàn cách đó không xa. Mười phút sau, một người đàn ông chừng hơn ba mươi bước vào, ngồi xuống bên cạnh cô ta. Bàn tay trơn tròn vòng qua chiếc eo nhỏ nhắn, không chút tế nhị mà có những cử chỉ thân mật giữa chốn đông người.

“Chị, sao nó có thể trơ trên thế nhỉ? Nó không biết ngại à?”

Cô nhún vai, tỏ ra không quan tâm. Thật ra độ trơ trên của cô ta chẳng phải cô đã từng được chứng kiến rồi sao?

Hai mươi phút sau, lúc cô đang thanh toán tiền thì một màn kịch diễn ra ngay trước mắt. Người phụ nữ khá trẻ, mang khuôn mặt đậm thắm và mặn mà của người đã có gia đình, nét đẹp không bị năm tháng mài mòn mà càng thêm quyến rũ.

Tiếng “bốp” vang lên. Chỉ vài phút, cô gái kiêu kỳ khi nãy đã ngồi bệt dưới đất, trông vô cùng thê thảm. Cô thờ ơ với màn kịch trước mắt. Ngược lại, con bé đối diện thì có vẻ rất thích thú, cười khúc khích.

“Hóa ra là cặp kè với chồng người ta.” Cô bé bĩu môi.

“Bình thường mà, không phải lạ lắm gì!” cô trả lời vẻ khó hiểu.

Người chồng bị người vợ kéo về. Trước khi đi, người phụ nữ ấy còn vút lại một câu: “Mày còn trẻ, còn non lắm. Nhớ này, muốn tìm ví tiền của đàn ông thì phải xem là ví ấy ai mua, chứ đừng chỉ nhìn tiền ở trong ví. Đừng chỉ nhìn cái ví đẹp, còn phải xem trong ví để ảnh ai.”

Kịch hay kết thúc, cô đứng dậy cầm túi xách. “Đi về thôi.”

Hai người đi ngang qua bàn của cô ta, đúng lúc cô ta đang chặt vật đứng dậy, vuốt lại mái tóc như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy cô, trong đôi mắt hiện lên đầy vẻ ghen ghét.

“Lâu không gặp, An Kỳ.” Cô dừng chân, nhẹ giọng nói. “Có năng lực cướp được người đàn ông của tôi mà không có năng lực giữ lấy. Có năng lực cặp kè với chồng người ta mà lại không có bản lĩnh bảo vệ bản thân mình. Cô ngu lắm, cô cho rằng đàn ông rời bỏ người phụ nữ của họ để đến bên cô là họ yêu cô sao? Cô sai rồi. Chỉ là cô mới mẻ, chơi chán rồi, họ sẽ bỏ đi, đây là quy luật của cuộc chơi này.”

Khi bước đi, cô nghiêng đầu nói với người bên cạnh, giọng nói không lớn không nhỏ, đủ cho những người xung quanh nghe thấy: “Những thứ được nhiều người ca tụng và yêu thích, một là chất lượng, hai là rẻ tiền.”

2. Chương 2: Tim Em Có Phải Giấy Đâu Anh?

Tim em có phải là giấy đâu anh?

Mà cứ cào, cứ xé, rồi bắt em dán lại thật đẹp, y nguyên.

Tình mình có phải cát bụi ở bờ sông,

Anh thổi bay rồi bắt em gom góp.

Tim em vì yêu anh, mà thèm được mỏng manh,

Thèm được bên anh, mà tan ra nước nở,

Thèm lắm một lần, được gào lên vụn vỡ,

Anh ơi một lần, em yếu đuối được không?

Trái tim này, chẳng phải đá đâu anh,

Tựa như thủy tinh, nhẹ rơi là tan vỡ.

Dù gồng mình, gắng gượng không thể thờ,

Nhưng cuối cùng, cũng tan nát như mưa.

Có thể một lần vuốt nhẹ gò má em,

Lần theo lệ em, nhìn xem hàng mi đen, run rẩy,

Thở một lần vuốt nhẹ lồng ngực ấy,

Thở cảm nhận xem, đâu là nhịp thở, đâu là tiếng tim vỡ,

Đâu là tiếng thở than...

3. Chương 3: Nghiệt Duyên

Hai người gặp nhau vào một ngày mùa hè oi bức. Cái nóng Hà Nội khiến lớp trang điểm của cô loen mờ hôi đến khó chịu. Anh đến đón cô trong bộ đồ màu trắng. Chiếc quần đùi và chiếc áo sơ mi dài tay đồng màu khiến anh nhìn lãng tử và phong trần. Nói thật, đây hoàn toàn không phải mẫu đàn ông cô ưa thích.

Anh dắt cô đến một quán bánh, nói đúng ra nó là quán bánh kem hoa quả. Có nghĩa là trên món ăn có cả bánh, cả kem lẫn hoa quả. Hương vị tan trong miệng khiến cô muốn nhắm chặt mắt lại, vì cô không thích những món ăn như vậy. Nhưng vì là lần đầu gặp gỡ, cô vẫn muốn giữ cho mình chút duyên dáng nên nụ cười vẫn nở trên môi.

Cô nhận thấy anh là một người đàn ông rất giỏi nắm bắt tâm lý phụ nữ, anh rất hiểu về phụ nữ. Lần gặp đầu tiên, anh dứt cho cô từng thìa bánh, ngay cả khi cô cầm ly nước lên uống anh cũng đặt một tờ giấy bên dưới ly nước của cô. Cô thắc mắc: “Anh làm gì thế?”

Anh cười, nói: “Để nước không chảy xuống người em.”

Anh rất tâm lý và ga lăng, nhưng có lẽ việc quá am hiểu phụ nữ của anh không phù hợp cho một cô gái đã quá trải đời và đi qua nhiều giông tố như cô.

Hai người ăn xong, anh rất tự nhiên, nắm tay cô đi qua đường để lấy xe. Anh cẩn thận đến mức để cô đi đằng sau, anh đi đằng trước che chắn.

Lúc ở trên xe, anh hỏi cô: “Em có thích xem bói không?” Giọng anh rất ấm, rất đàn ông.

“Cũng bình thường, vui thì cũng được.”, cô trả lời qua loa.

Thế là sau đấy anh dắt cô đến một quán cà phê có phong cách bài trí khá huyền bí, rất lạ mắt. Hai người ngồi một lúc từ dưới lầu có một người đàn ông đi lên, ban đầu anh đã giới thiệu, đây là chủ quán.

Người đàn ông ấy bước đến gần rồi ngồi xổm xuống. Trên tay anh ta là một cái khay, có hoa hồng, nến và một quả dưa hấu bỏ theo hình thù lạ mắt.

“Anh được một người ủy thác tặng quà cho em, và người ấy muốn bày tỏ tình cảm với em nên đã căn dặn anh rất cẩn thận để chuẩn bị những món quà này.”

Anh ta say mê giải thích từng món quà. Cô chỉ cười chiếu lệ, vì cô biết người đàn ông bên cạnh cô đã bày ra trò này.

Chắc anh nghĩ cô sẽ cảm động. Nhưng không, cô chỉ cảm thấy người đàn ông này quá tỏ vẻ và cho rằng người phụ nữ nào cũng sẽ say mê trước hành động này. Đây có lẽ không phải lần đầu anh ta làm như vậy.

Không lâu sau, có một người bước đến nói rằng được nhờ bói cho cô, cách thức bói bằng một quả cầu, rất mới lạ. Cô và cô gái ấy ra một góc riêng nói chuyện. Cô gái ấy nhìn cô, cô nhìn lại.

“Chị biết em không cảm động sau màn vừa rồi.”

Cô chỉ cười, không đáp.

“Chị cũng biết em không có cảm giác an toàn với người đàn ông này.”

Cô liếc nhìn người đàn ông phía xa, anh đang nhìn cô cười dịu dàng.

“Chị cũng biết em đã trải qua một cuộc tình đau khổ, dằn vặt nhiều năm mới có thể đứng dậy được, nhưng em có tin không, cuộc tình này là cuộc tình em không thể tránh được. Em là người cố chấp, chị càng nói cho em cái sai, em lại càng muốn tự mình kiểm nghiệm cái sai đấy.”

Cô lúc này mới mở miệng, nói rất khẽ: “Em rất muốn thử mở lòng một lần nữa.”

Cô ấy hát cảm về phía anh ta, cười nhạt. “Em sẽ yêu lần nữa, sẽ khổ lần nữa, nhưng em sẽ không vấp ngã nữa đâu. Vì em đã hết niềm tin rồi, em chỉ yêu, chỉ yêu mà không tin. Tình cảm này bắt đầu là sai, nhưng em vẫn sẽ đi tiếp dù biết là sai.”

Khi ấy cô nghĩ đây chỉ là một màn bói vui, chỉ là cô gái này đã xem qua facebook của cô và là một người giỏi nắm bắt tâm lý người khác, nhưng cô đã nhầm.

Nhân duyên này, gặp gỡ là sai, yêu đương là sai, ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Gặp người không nên gặp, yêu người không nên yêu. Duy trì một tình cảm ngay từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Nếu biết sai người, ngay từ đầu chúng ta đã không nên gặp gỡ. Nếu biết em sai rồi, khi ấy nhất định sẽ không nắm lấy tay anh. Để rồi cùng anh đi xuống vực thăm, giết em đến chết.

Sau ngày hôm ấy, cô vẫn tiếp tục duy trì tình cảm này. Dần dần, cô bắt đầu yêu anh, không phải vì anh đẹp trai hay phong độ, có lẽ yêu vì anh đến đúng thời điểm, khi cô đang chênh vênh và chao đảo trong cuộc sống này.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hơn một tháng yêu nhau, tình cảm ngày một sâu, tin yêu ngày một lớn. Anh là người cô cho rằng bản thân có thể tin tưởng. Cô dành trọn những tin yêu còn sót lại sau những tháng năm đổ vỡ cho anh, coi anh như một vị thần cứu rỗi cô ra khỏi nỗi đau quá khứ.

Và cuối cùng, chuyện phải đến cũng đến, lần đầu tiên hai người đi quá giới hạn vào một ngày mùa đông lạnh căm.

Anh lái xe đến đón cô trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc trong xe. Cô mặc một chiếc váy trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu đen. Anh đưa cô đến một quán ăn bình thường, hai người ngồi ăn và nói chuyện rất vui vẻ. Sau đó, anh và cô đến một khách sạn có lẽ anh khá quen thuộc, vì anh nói đây là chỗ bạn anh mở. Lúc ở trong xe, anh một tay lái xe một tay nắm lấy bàn tay cô, siết chặt khiến trái tim cô nóng rực. Anh đưa cô lên phòng, căn phòng này được bài trí ấm áp vô cùng. Vì đây là lần đầu của cô và anh nên mãi sau này, cô không thể nào quên được giây phút đó, không thể nào quên được nỗi đau sau đó anh gây ra cho cô.

Anh từ từ kéo chiếc khóa phía sau lưng cô, để lộ tấm lưng trần gợi cảm rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, nụ hôn nhẹ men theo bờ môi xuống đến cổ. Chiếc váy trắng được cởi bỏ nhanh chóng, để lộ bộ nội y màu đỏ rực như máu, anh chậm rãi lột từng thứ trên người cô một cách thuần thực.

Từ nhẹ nhàng đến mãnh liệt, từ dịu dàng đến khát khao, anh nuốt trọn bờ môi cô, xâm nhập vào cơ thể cô mạnh mẽ khiến cô run lên từng nhịp.

“Em yêu anh chứ?” Trong cơn mê loạn giọng anh khàn khàn cất lên.

Cô mở mắt nhìn anh, cắn chặt môi, bật ra tiếng: “Yêu” đầy gợi tình.

Từng có người nói với cô, đừng trả lời câu hỏi của người đàn ông khi ở trên giường. Vì tất cả những thứ ở trên giường đều chỉ là trò tiêu khiển, làm nền cho trận hoan ái chứ không phải là thật. Ở trên giường, đàn ông nói yêu một trăm lần, không tin được một lần. Nhưng cô lại vô tình tin anh, tin người đàn ông bề ngoài phong lưu và xung quanh đầy những ong bướm mật ngọt này.

Cho đến khi cô mệt phải xuống giọng cầu xin anh mới buông tha cho cô. Nằm trên ngực anh, cô và anh kể cho nhau nghe rất nhiều chuyện, nói lại về ngày đầu mới quen, về lúc anh làm quen cô qua facebook buồn cười đến thế nào.

Lúc anh đưa cô về nhà đã là mười một giờ đêm. Trao cho cô nụ hôn rất nhẹ, anh bước xuống xe mở cửa cho cô, từng bước nhìn cô khuất bóng sau cánh cửa nhà mới chịu rời đi.

4. Chương 3-2: Nghiệt Duyên(2)

Nằm trên giường, cô nhắn tin cho anh.

“Anh về chưa?”

“Anh về rồi.”

“Vậy anh ngủ sớm đi.”

“Được rồi, anh yêu em.”

“Em biết rồi.”

Cô tắt điện thoại, nằm yên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại trận hoan ái vừa rồi mà không khỏi đỏ mặt. Cô thật sự rất yêu, rất yêu người đàn ông này.

Hóa ra đôi khi tình yêu chỉ đơn giản như thế, một nụ hôn nhẹ, một cái nắm tay khẽ cũng đủ khiến trái tim loạn nhịp. Tình yêu của cô từng tan vỡ, người đàn ông cô từng yêu thương vô cùng lại lừa dối một cách tàn nhẫn và rời xa cô không một lời xin lỗi. Cô từng cho rằng suốt đời này cô không thể yêu ai hết mình một lần nữa, nhưng hóa ra không phải thế.

Trên đời này, không có người chúng ta yêu nhất mà chỉ có người chúng ta yêu nhất trong một khoảng thời gian nào đó mà thôi.

Những ngày sau trôi qua rất bình thường, anh thường đón cô mỗi tối, hai người đi ăn, đi cà phê, có khi lại đến chỗ quen thuộc để níu giữ hơi ấm của nhau.

Hôm nay anh cùng cô đến quán cà phê lần đầu gặp nhau, vẫn lựa chọn chỗ ngồi lần trước, anh và cô gọi một cặp nước tình nhân.

Ngồi được một lúc thì chủ quán là em của anh bước tới. Anh ta nói: “Em cho anh mượn anh ấy một lúc được không?”

Cô cười vui vẻ: “Dạ được, anh cứ mượn đi.”

Trước khi rời đi anh còn dặn dò cô ân cần: “Ngồi đợi anh nhé!”

Cô cười dịu dàng, khẽ gật đầu khiến anh an tâm.

Ngồi một lúc khá lâu, cô nhớ hôm qua lúc đi ăn có cùng anh chụp một vài bức ảnh bằng điện thoại của anh. Anh thì chưa quay lại, điện thoại để quên trên bàn. Cô mở máy nhưng lại không có mật khẩu, gõ hai lần đều sai, chỉ còn lần cuối cùng cô gõ bốn số 0 thì lại thành công.

Cô không tò mò những vấn đề riêng tư của anh nên chỉ vào mục hình ảnh để xem ảnh ngày hôm qua. Đập vào mắt cô là ảnh anh chụp cùng cô gái khác mặc áo đỏ, nhìn số ngày ghi bên trên bức ảnh, nhìn chiếc áo anh mặc, chiếc xe anh đi, là vào ngày anh và cô lần đầu thân mật.

Vị trí cô ngồi còn chưa kịp nguội, hơi ấm còn chưa kịp tan.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt, đau đến rơi nước mắt ngay khoảnh khắc này. Anh trong ảnh cười rất tươi, còn cô gái kia cúi đầu bấm điện thoại. Cô cười, cười đến cay đắng.

Cô đặt điện thoại của anh về vị trí cũ, cầm túi xách đi xuống lầu thì gặp người đã bói cho cô hôm ấy, nhìn thấy cô nước mắt lăn dài, cô ấy kéo tay cô vào nhà vệ sinh, đưa cho cô một tờ giấy.

“Bị lừa dối rồi à?”

Cô không đáp, bật khóc đến nghẹn ngào. Cô không dám tin, sau nhiều năm như thế cô vẫn chỉ là một con ngốc.

“Em phải làm sao đây, em muốn rời khỏi đây!”

“Em muốn về chị sẽ đưa em về, nhưng chị biết em sẽ không hèn nhát bỏ đi như thế đâu.”

Mười phút sau cô lau sạch nước mắt, tô lại son môi và trở về bàn mình ngồi. Rất nhanh sau đó anh quay lại, nhìn khuôn mặt còn vương nước mắt của cô anh đã cảm nhận được điều gì đó không ổn.

“Em sao thế?”

Cô nghiêng đầu hỏi anh, rất chậm: “Anh có lừa dối em điều gì không?”

Anh đáp rất nhanh, rất chắc chắn: “Không có gì cả.”

Đặt điện thoại của anh ra trước mặt anh, anh tự hiểu mà mở màn hình, nhìn bức ảnh trên màn hình anh giật mình.

“Không phải như em nghĩ đâu, em cho anh giải thích...”

Cô cười. “Anh giải thích thế nào? Giải thích là anh vừa đưa tôi về là anh đi cùng người khác? Giải thích là anh nói với tôi anh đã về nhà mà lại đi cùng người khác? Anh định giải thích thế nào, anh nói xem anh định giải thích thế nào?”

Cô hét lên, mặc kệ những ánh mắt xung quanh nhìn mình, tất cả những đồ vật trên bàn bị cô gạt mạnh, rơi xuống đất vỡ toang, những mảnh vỡ tựa như trái tim cô lúc này, vụn nát đến thương tâm.

Anh sợ hãi ôm chặt lấy cô, nước mắt cô lăn dài trên khuôn mặt thanh tú.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi em, cho anh cơ hội giải thích, hôm đây là nó bảo người nhà nó bị tai nạn, nhờ anh đưa vào viện giúp, chứ anh và nó không có gì với nhau cả.”

Cô gạt tay anh ra, cười đến quặn lòng.

“Anh bảo tôi phải tin anh thế nào đây? Anh lừa dối tôi mà anh muốn tôi tin anh thế nào đây? Ai hứa một đời không lừa dối, ai hứa với tôi một đời thật thà, đây là cái một đời của anh đúng không?”

Cô cầm túi xách đứng dậy thì bị anh kéo lại, ôm rất chặt giống như chỉ sợ buông ra cô sẽ đi mất.

Cuối cùng cô cũng tin, trên đời này thật sự có duyên phận, cũng có nghiệt duyên. Có những người xuất hiện để làm nhau hạnh phúc, còn có những người xuất hiện chỉ để làm tổn thương người còn lại, chỉ vậy thôi.

Ngay từ phút bắt đầu, cô đã chuẩn bị tâm lý cho những tổn thương, nhưng sao lúc này trái tim lại có cảm giác thật sự không chịu đựng nổi nữa.

Không phải là không yêu nhau, chỉ là yêu nhau nhiều, nhưng vẫn muốn yêu thêm nhiều người khác nữa.

Không phải anh không cần cô, chỉ là cần cô rồi, nhưng vẫn dự trữ thêm nhiều người khác, để khi cần, có lẽ không cô đơn.

Ôm cô thật chặt vào lòng, anh luôn miệng nói câu xin lỗi.

“Anh có thể gọi điện thoại cho họ để chứng minh, anh có thể làm tất cả vì em.”

Gạt tay anh ra, giọng cô nắc nhen đến thương tâm: “Tôi có mong cầu anh làm gì cho tôi đâu, chỉ cần anh yêu tôi một cách thật thà nhất mà cũng khó đến thế sao?”

“Không khó, thật sự không khó, chỉ là em hiểu lầm rồi, vì anh lo em suy nghĩ nên mới không muốn nói ra, không phải anh muốn giấu em.”

Trên đời này, nực cười nhất là suy nghĩ nói dối để tốt cho đối phương, bởi đến khi đối phương phát hiện ra điều dối trá ấy, họ còn đau gấp trăm ngàn lần.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng bình tĩnh ngồi đối diện với anh, anh nắm lấy tay cô không buông, mặc cho cô cố gắng gạt ra.

“Anh không cần hứa thêm gì nữa, chỉ cần anh đảm bảo sẽ không có lần sau là đủ rồi.” Cô sẽ tha thứ cho anh lần này, chấp nhận bỏ qua mặc dù cả đời sẽ không quên được nỗi đau này.

Lần đầu của cô và anh, kỷ niệm mà cô từng muốn nhớ một đời nay lại chỉ cầu một đời lãng quên.

Anh gạt đầu kiên định, mỉm cười rức rĩ, đôi mắt đỏ hoe như sắp rơi lệ.

“Em hãy tin tưởng anh, sẽ không có lần sau.”

...

Tình yêu chính là như thế, cho dù họ có phạm lỗi ra sao, gây ra tổn thương nhường nào, chỉ cần trái tim còn đập, nhất định còn cố gắng duy trì.

5. Chương 3-3: Nghiệt Duyên(3)

Cô nằm trên giường cùng anh, cầm điện thoại của anh lướt facebook rồi đột nhiên nghiêng đầu qua nói: “Tuần sau sinh nhật em gái anh đấy.” Câu nói nhẹ nhàng nhưng ý tứ châm chọc rõ rệt.

“Mặc kệ nó!” Anh nói không được thoải mái cho lắm.

“Anh có đi không?” Cô chống cằm, hỏi.

“Không biết nữa.”

Hai người im lặng hồi lâu. Đến nay họ đã bên nhau cũng gần bốn tháng, cô dần cảm nhận thấy có nhiều điều đổi thay, nhưng lại không rõ rốt cuộc điều gì đang thay đổi.

Trầm ngâm một lúc lâu, cô thấp giọng: “Có thể không đi được không, em không muốn suy nghĩ.”

Người em gái này của anh, cô có cảm giác bất an, là người mà anh đã từng một lần vì cô ta mà nói dối cô. Người làm vỡ tan mộng tưởng đẹp đẽ về lần đầu tiên của cô và anh chính là cô ta.

“Được, anh không đi.”

Cô ngồi dậy, cười rục rờ như đóa tường vi, xinh đẹp tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt. “Hứa nhé!”

Anh gật đầu, cười nhạt. “Anh hứa.”

Cô cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh, nụ hôn mang theo bao nhiêu tin yêu và mộng tưởng.

Có đôi lúc, bản thân chỉ cầu mong cuộc đời bớt đi vài đợt sóng gió, thêm vài phút bình yên. Nhưng cuộc đời luôn đem đến cho con người quá nhiều ưu phiền, cơn sóng này chưa đi đợt bão kia lại tới, đời này lấy đâu ra hai chữ bình yên.

Một tuần trôi qua thật nhanh, cô ngồi thẩn thờ trong quán cà phê, nhìn bức ảnh trên màn hình laptop mà thời gian như ngừng lại.

Bức ảnh của bốn người, thời gian là tối hôm qua, hiện nay, mỗi club đều sẽ có ảnh khách hàng để lưu giữ tại trang web của club.

Cô bắt đầu hối hận vì sự tò mò chết tiệt của bản thân, vì sự đa nghi quá đáng mà đẩy bản thân xuống tận cùng đáy vực.

Trên ảnh là bốn cô gái chụp ảnh cùng nhau. Bức ảnh có lẽ sẽ rất bình thường nếu bóng lưng quen thuộc ấy không lọt vào ống kính máy ảnh.

Dáng người đàn ông cao và hơi gầy, bộ quần áo quen thuộc sáng hôm đó anh còn mặc khi đi cùng cô, phía ra đĩa quần còn treo một chùm chìa khóa nhỏ. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể dễ dàng nhận ra bóng lưng này là của ai.

Gập laptop, cô thanh toán tiền rồi ra khỏi quán cà phê. Ngồi trên taxi, cô lơ đãng đến mức tài xế hỏi đến ba lần: “Cô đi đâu?”, cô mới lên tiếng trả lời: “Cho cháu đi một vòng Hà Nội đi chú.”

Tài xế nhìn cô vẻ khó hiểu nhưng vẫn lái xe đưa cô đi xung quanh Hà Nội.

Qua cửa sổ xe, cô nhìn những con đường quen thuộc, những quán ăn hai người từng thưởng thức cùng nhau, sao lúc này cô lại có cảm giác muốn rời xa thành phố đến thế. Nơi này khiến cô sợ hãi, sợ rằng nếu cứ duy trì, cô sẽ gục ngã mất.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh, gọi đến lần thứ ba anh mới nghe máy.

“Anh đang làm gì đấy?” Cô hỏi.

“Anh đang ở nhà, mới dọn nhà xong!” Anh nói, giọng có vẻ mệt mỏi.

Cô không chần chừ hỏi thẳng: “Nói cho em biết, tối qua anh có đi đâu không?”

Anh trả lời rất nhanh: “Đi đâu là đi đâu?”

“Em chỉ hỏi anh có đi đâu không?” Cô dần cao giọng, sự kiên nhẫn dần biến mất.

Anh tỏ ra bực mình, lớn tiếng quát: “Tôi chẳng đi đâu hết, có gì cô cứ nói, đừng có vòng vo!”

Cô cảm thấy ngực mình đau, rất đau, giống như anh đang dùng một vật nhọn đâm vào rồi đục khoét. Cô rất muốn chửi thề, rất muốn... Nhưng cô biết trong lúc tức giận, lời nói không suy nghĩ có thể gây tổn thương người khác. Cô không muốn làm anh tổn thương.

“Tối hôm qua anh có đi sinh nhật em anh không?” Cô nén cảm xúc, nhẹ nhàng hỏi.

“Không, đi đâu mà đi!” Anh vẫn nói dối.

“Em hỏi lại là có hay không?”

“Không là không!” Anh kiên định với câu trả lời của mình.

Cô cúp máy, gửi bức ảnh cho anh. Mười phút sau anh mới nhắn tin lại cho cô, cô còn nghĩ anh đã nhận, nhưng không, anh vẫn chối cãi: “Nhìn có cái lưng mà cô nói là tôi, cô bị điên à?”

Cô thấy mệt mỏi đến mức khó thở, không biết nên nói gì tiếp với anh. Vài phút sau cô nhắn lại cho anh, một dòng ngắn ngủn: “Em đã cho anh cơ hội nói thật, nhưng anh không nói. Bây giờ em mệt rồi, kết thúc đi.”

Nhắn xong, cô lập tức chặn số máy anh, chặn facebook và toàn bộ những thứ anh có thể liên lạc với cô. Lúc này cô cảm thấy cuộc đời này đúng là nhiều điều oan trái với cô.

Người đàn ông trước kia của cô, cả một thời gian dài ở bên nhau chưa một lần nói dối nhưng đến cuối cùng lại phản bội, đâm cho cô một nhát đau thấu xương thấu tủy.

Người đàn ông hiện tại, suốt cả con đường chỉ toàn nói dối cô, chưa một lần thật thà dù những điều nhỏ nhất.

Cô từng cầu chỉ cần đời này mình được bình yên, sao cuộc đời lại toàn đem đến những ưu phiền vậy?

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Hà Nội đẹp, rất đẹp nhưng cũng rất cô đơn. Mỗi con phố, quán ăn đều gắn liền với một kỷ niệm, cô từng sợ hãi chạy trốn khỏi Hà Nội năm năm. Đến khi trở về, gặp người đàn ông hiện tại, cứ ngỡ là nhân duyên, nào ngờ chỉ là nghiệt duyên.

6. Chương 3-4: Nghiệt Duyên (kết)

Tối hôm đó cô không về nhà sớm mà tụ tập đám bạn đi uống rượu ở một khu phố náo nhiệt. Hai nữ, hai nam ngồi đối diện nhau. Đứa bạn gái ngồi cạnh cô lên tiếng: “Hôm nay nó thất tình nên hai đứa chúng mày đừng có uống nữa vời, say hết cho tao!” Nói xong, nó chỉ trỏ vào hai thằng đàn ông đang cười ngoác miệng ở đối diện. “Rồi rồi, không hiểu sao tao lại chơi với hai con nát rượu như chúng mày.” Nói xong, bốn người cụng ly.

Tùng đột rượu chảy xuống cổ họng khiến cô thấy khó chịu nhưng vẫn cố gắng uống. Ít nhất khi buồn, cảm giác say luôn khiến cô thoải mái.

Đến khi cả bốn đứa đã ngà ngà say, đứa bạn gái ngồi bên cạnh cô vỗ tay cái bốp, gào lên: “Tao quên mất, đổi chỗ cho tao sang kia ngồi, mày chụp ảnh cho tao gửi cho người yêu nó ghen.” Thế là nó bay sang ngồi cạnh thằng bạn cô, thằng còn lại ngậm ngùi sang ngồi cạnh cô.

“Chụp thì chụp, tao sợ người yêu đâu mà lo!” Thằng bạn rất hào sảng tỏ ra đàn ông.

Đến khi cô đưa điện thoại cho bạn xem, cô nói: “Đây nhé, tao ấn nút gửi nhé!”, nó mới giằng điện thoại của cô bấm xóa, vẻ mặt lo lắng của nó khiến trong lòng cô nổi lên một đợt cuồng phong. Mặc dù bọn cô chỉ là bạn bè thân thiết, học cùng nhau từ thời cấp hai, nhưng chỉ một bức ảnh trên đũa nó cũng không muốn cho người phụ nữ của mình suy nghĩ.

Qua ánh mắt của nó, cô cũng có thể nhận ra nó rất dễ tâm đến cảm xúc của người con gái ấy, cô thật ghen tị với cô ấy. Ít nhất có một người đàn ông trước khi làm gì đều dễ tâm đến cảm xúc của cô ấy, thật may mắn.

Năm bình rượu nhỏ đã cạn, mỗi bình chỉ bé bằng chai hồ lô ngày xưa.

Rượu tưởng nhẹ mà cay

Uống như mật mà say

Tình tưởng cạn mà sâu

Yêu tưởng nhạt mà đau...

Ba mươi phút sau, đột nhiên có người từ đằng sau nắm chặt tóc cô kéo ngược lại, cơn đau khiến cô nhủu mày.

Bạn của cô đột ngột đứng lên hết, cô vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì thì chứng nó đã bước tới kéo cô ngồi dậy, lúc này cô mới nhìn thấy người ở phía sau cô là anh.

“Anh là cái trò gì thế?” Một đứa bạn của cô lên tiếng.

“Mày biết tao là ai không mà lên tiếng?” Anh bước lên một bước, trợn mắt đầy hung dữ nhìn bạn của cô.

Lúc này cô mới nhìn thấy anh đi cùng hai người đàn ông nữa, đều là bạn thân của anh, họ nhìn cô đầy ái ngại. Cô tỉnh táo được vài phần, đẩy đứa bạn cô ra phía sau.

“Người yêu tao, để tao giải quyết, chúng mày về trước đi.”

Ba đứa nhìn cô không yên tâm.

“Không được, tao không thể để mày ở đây một mình được!”

Cô cảm động trước sự quan tâm của chúng nó, mỉm cười dịu dàng mà kiên định.

“Chúng mày biết tao là người thế nào mà!”

Nói mãi rồi chúng nó cũng chịu, nhưng hai thằng bạn rời đi còn đứa bạn gái của tôi nhất quyết ở lại.

Lúc này cô mới nhìn anh đang đứng trước mắt cô, sự thất vọng trong đáy mắt cô không thể nào che giấu được.

“Sao anh lại ở đây?”

Anh nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Tôi phải hỏi tại sao cô lại ở đây, cãi nhau với tôi rồi đàn đúm say sưa để đêm về khách sạn ngủ với nhau à?”

Lời nói của anh, từng câu từng từ như từng mũi tên xuyên qua tim cô.

Người đàn ông cô yêu thương là đây sao. Người đàn ông cô dành hết tin yêu còn sót lại chỉ là người như thế này thôi sao?

Đau đớn, thất vọng, mệt mỏi. Cô ấp úng mãi không thành câu, đôi tay run đến mức phải siết chặt chiếc váy đang mặc trên người để níu kéo chút tỉnh táo còn sót lại. Mãi sau cô mới nghèn nghẹn nói: “Anh đang nói gì thế?”

Anh bước đến nâng cằm cô lên, ấn mạnh khiến cô đau đớn. “Tôi hỏi cô, cô có yêu tôi không?”

Đây là con phố đông đúc, người qua lại nhiều không đếm xuể, hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía họ. Đột nhiên cô nở nụ cười, nụ cười lạnh như gió tháng Mười hai.

“Yêu.”

“Cô yêu tôi thế nào?”

“Rất yêu.”

“Vậy cô đã ngủ với thằng khác chưa?”

Nụ cười lạnh trên môi dường như đông cứng. Sự yên tĩnh bỗng bao trùm. Bọn họ đang được xem kịch hay.

“Mày hỏi hơi quá đáng rồi đấy!” Đột nhiên bạn anh từ đằng sau lên tiếng.

Anh không đáp lại mà tiếp tục hỏi cô: “Cô không trả lời được à?”

Anh rời tay xuống eo cô, siết chặt trước mặt bao nhiêu người. Anh coi cô như một thứ đồ vật, tùy ý giẫm đạp.

“Thế tôi sẽ đổi câu khác. Cô đã ngủ với bạn cô chưa?”

Cô hít một hơi thật sâu, cúi xuống rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt đột ngột thay đổi. Cô như cùng anh diễn một màn kịch, nếu anh đã thích, cô sẽ cùng anh diễn đến cùng.

Cô đặt tay lên eo anh, giọng nói vang lên đủ cho xung quanh nghe thấy: “Anh có yêu em không?”

Anh cười. “Tôi không biết.”

“Anh có từng yêu em không?”

Anh đẩy bàn tay cô ra, nhìn cô khinh miệt mà đáp: “Câu hỏi này của cô, tôi không muốn trả lời.”

Cô rời khỏi bàn tay anh, từ tốn chỉnh lại chiếc váy của mình. Sự kiêu ngạo vốn có đã trở lại. Nhìn sâu vào mắt anh, cô đáp một câu thông thả: “Để tôi trả lời câu hỏi của anh. Tôi yêu anh, rất yêu, nhưng chỉ là trước đây, giờ thì hết rồi. Tôi chưa từng ngủ với người đàn ông khác, lại càng không ngủ với bạn của mình. Tôi không rõ rốt cuộc anh lấy suy nghĩ đó ở đâu ra, vì sao anh lại xuất hiện ở đây nhưng anh nhớ rõ một điều, giây phút anh xuất hiện ở đây, tất cả đã chấm hết. Lần đầu trong cuộc đời tôi biết hối hận, hối hận vì đã lãng phí thời gian ở bên anh, hối hận vì đã nghe anh mà biến mình thành một con ngốc, hối hận vì đã bỏ qua cho anh, ngay cả khi anh lừa tôi hết lần này đến lần khác.”

Cô cầm túi xách quay lưng rời đi. Lúc này cô cảm thấy mình như một vũ công bị treo chân trên sân khấu, loạn choạng và mất phương hướng. Bản lĩnh làm chủ sân khấu dường như đã chẳng còn.

Tình yêu hóa ra luôn đau đớn đến như thế. Lời nói cũng có thể khiến người ta đau đến điên dại, xương tủy như vỡ nát. Trái tim cũng như bị giày xéo đến không còn hình thù.

Không được khóc, không được khóc, cô tự nhủ, nhưng vẫn không kiềm chế được mà rơi nước mắt ngay khoảnh khắc quay lưng đi, khoảnh khắc mọi thứ chấm hết. Một lần nữa sự cố gắng của cô trở thành vô nghĩa, một lần nữa cô lại thất bại trong chính tình yêu của mình. Hơi men chưa tan hết nhưng lúc này cô lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

Có người từng nói, không phải ai đến bên cuộc đời mình đều sẽ khắc lên hai chữ hạnh phúc, có người đến chỉ để khắc lên những nỗi đau. Mỗi người đến rồi đi đều để lại một dấu ấn nhất định trong cuộc đời, nhưng có phải dấu ấn này quá tàn nhẫn với cô rồi không?

Cô vốn cho rằng bản thân từng vấp ngã, từng bị tổn thương thì sẽ không ngoan hơn trong tình yêu, sẽ không dễ dàng bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Nhưng cô sai rồi, có lý trí và thông minh bao nhiêu thì khi gặp người mình yêu đều không thể nào tỉnh táo. Tình yêu không nghe theo lý trí, chỉ đi theo trái tim.

Cuộc đời thật trở trêu, đi một vòng lớn đến thế, ngoảnh đầu lại trở về điểm xuất phát.

“Gọi cấp cứu, gọi cấp cứu nhanh lên!”

Cô được đẩy vào phòng cấp cứu, khuôn mặt xanh xao nhưng vẫn không mất được vẻ đẹp vốn có. Thời gian đã bào mòn thanh xuân của cô, đã mài gọt cô trở thành cô gái của ngày hôm nay.

Ba tiếng sau, cô tỉnh lại.

“Chị không sao chứ?”

Cô nhìn lên trần nhà trắng tinh, mùi thuốc khử trùng khiến cô không thấy thoải mái.

“Chị ổn.”

Cô bị ngất vì làm việc quá sức, ăn ngủ không đầy đủ. Cô thể chúng ta, mệt mỏi quá độ thì khụy ngã. Còn chúng ta, đi đến giới hạn thì tự khắc buông tay.

Làm thủ tục xuất viện xong, cô lái xe về nhà. Nhìn qua gương chiếu hậu, cô mới nhận ra mình đã thực sự thay đổi.

Sau buổi tối ngày hôm ấy, anh gọi cho cô và xin lỗi rất nhiều, anh nói anh say nên mất kiểm soát, vô tình nói ra những lời không hay đối với cô, anh đã biết là anh sai. Đáng tiếc, cô không còn muốn tiếp tục mối tình này nữa.

Cô dừng lại ven đường, vào quán mua một ly cà phê, vừa thanh toán tiền, nhận đồ rồi quay lưng bước ra khỏi quán thì người đàn ông ấy bước vào.

Bốn năm qua anh không hề thay đổi, vẫn là vẻ phong lưu ấy, vẫn quần âu, áo sơ mi là lượt, phẳng phiu, vẫn nụ cười dịu dàng như thế, chỉ tiếc nó vốn dĩ chưa từng dành cho cô.

Cô nhìn anh rất lâu. Hai người đều khựng lại, nhìn nhau như thế. Nhưng rồi cô gái đang nắm tay anh khiến cô chột tỉnh. Cô chủ động nghiêng đầu quay đi, nơi lồng ngực vẫn nhói lên, một chút.

Hóa ra yêu thương bao nhiêu nhưng một lần lỡ nhịp chính là lỡ một đời. Có những mối quan hệ tưởng như sâu đậm, chớp mắt một cái đã trở thành người cũ đứng dừng.

Nhìn anh đã tìm được chốn bình yên cho mình, cô cũng cảm thấy mừng cho anh, mặc dù cô đã phải gánh chịu tổn thương quá lớn. Nếu đã kết thúc thì không nên thù hận, thù hận một người chỉ chứng tỏ trong lòng vẫn còn rất dễ tổn thương.

Lúc đi ngang qua anh, cô đột nhiên nở nụ cười, nụ cười dịu dàng và xinh đẹp giống như năm ấy mà cô nghĩ rằng mình không thể cười như thế nữa.

Nếu đã chia lìa, cô cũng sẽ không tỏ ra cao thượng mà chúc phúc cho anh. Lời chúc phúc tốt đẹp nhất với cô chính là sự im lặng, không làm phiền đến cuộc sống của nhau. Đến khi chúng ta lãng quên quá khứ, chúng ta mới thực sự trưởng thành.

Tôi không cao thượng chúc anh hạnh phúc.

Tôi chỉ trưởng thành và cầu chúc cho anh tìm được bình yên.

7. Chương 4:

Muốn trở thành phụ nữ vạn người mê, hãy nhớ một điều: Không bao giờ hỏi người thứ ba rằng:

“Tại sao cô yêu anh ấy?”

“Hai người quen nhau từ bao giờ?”

“Tại sao cô muốn cướp anh ấy ở tay tôi?”

Thay vì hỏi những câu thừa thãi đó, phụ nữ nên nhớ, một câu nói có thể làm giảm giá trị và khí chất của bạn nhưng lời nói cũng như một loại vũ khí, nếu biết sử dụng sẽ có lực sát thương rất lớn. Ví dụ như:

“Sai lầm lớn nhất của cô là đến sau tôi.”

“Hai người quen nhau bao lâu không quan trọng, quan trọng là cô chỉ có thể xuất hiện ở nơi tôi không đến.”

“Tôi cho cô đây, cô lấy được không?”

Phụ nữ đừng bao giờ hỏi đàn ông rằng:

“Anh yêu cô ấy không?”

“Thời gian qua anh có yêu em không?”

“Anh có thể ở lại được không?”

Sự tôn nghiêm của phụ nữ có thể không cần lúc còn yêu, nhưng nhất định phải giữ lại ở phút chia tay. Đừng hỏi những câu thừa và cũng đừng hỏi thừa. Nếu muốn nói, hãy nói đơn giản, đừng nói dài dòng. Giấy phút người đàn ông ấy chán bạn, cho dù bạn có nói nhường nào, nhiều ra sao cũng là vô nghĩa.

Đừng hỏi, hãy nói:

“Anh sẽ nhận ra bước sai một bước chính là sai một đời.”

“Thanh xuân tôi không tiếc, tôi tiếc công sức xây lâu đài cát.”

“Đời này không mong gặp lại.”

Đừng hối tiếc khi tan vỡ một cuộc tình, hãy để đối phương tiếc nuối vì đã đánh mất bạn.

Đừng buồn vì một người bước ra khỏi cuộc đời bạn. Đời người có duyên phận, cạn duyên thì ly biệt. Đó là quy luật không thể thay đổi. Trả hết nợ thì rời xa, cưỡng cầu người đàn ông là điều bi ai vô cùng.

8. Chương 5: Người Đàn Ông Vô Tâm

Cho dù bạn yêu họ nhiều bao nhiêu, quan tâm đến họ như thế nào nhưng nếu gặp phải người vô tâm, mọi cố gắng của bạn cũng chỉ là dư thừa.

Cách thay đổi một người đàn ông vô tâm chính là khiến anh ta yêu bạn, nếu anh ta không yêu bạn, anh ta sẽ mãi vô tâm.

Sự vô tâm không phải là bản chất, không phải là thói quen. Đừng tự lừa dối mình rằng “Tính anh ấy như thế”, bởi không có người đàn ông nào vô tâm với người phụ nữ mình yêu.

Đàn ông vô tâm, vì chưa gặp được người khiến họ để tâm. Đàn ông vô tâm, chỉ là tâm của anh ta không đặt ở nơi bạn. Đàn ông vô tâm vì bạn không phải người họ cần.

Sẽ không có ai bận rộn đến mức không gọi nổi cho bạn một cuộc điện thoại, mà bạn không phải là mối lo lắng, không phải là người mà họ cần quan tâm. Người yêu bạn sẽ không nói với bạn rằng: “Anh bận!”, họ sẽ nói: “Chỉ cần em muốn, anh luôn có thời gian dành cho em.”

Đàn ông là một loại động vật có khả năng chiếm hữu cao nhất, tính ích kỷ trong tình yêu vượt trội phụ nữ. Vì thế đừng dối lòng với một mối quan hệ vô tâm. Đừng dối lòng, hiện thực chính là, đàn ông vô tâm vì anh ta không yêu bạn.

9. Chương 6: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Ký Ức

Trong quán ăn vang lên giai điệu nhẹ nhàng, du dương như muốn xua hết bao phiền muộn. Tại một góc khuất, hai người ngồi đối diện nhau, trên bàn đầy ắp những món ăn được bài trí đẹp mắt.

Anh gấp một con tôm vào bát cô. “Thế nào, đã quen với cuộc sống ở đây chưa?” Giọng anh ấm áp, thân thiết.

Cô điềm nhiên gấp con tôm đưa lên miệng tào nhả thưởng thức, lắc đầu một cái. “Không quen, quen làm sao được chứ?”

Vì đây có phải là thành phố cô muốn chôn chân cả đời đâu, lý gì phải quen cơ chứ?

“Sao thế, không thích ở đây à?”

Cô lập tức gạt đầu. Nếu không vì công việc, ai lại muốn rời bỏ thành phố mình yêu thương để chạy đến một thành phố xa lạ nhường này.

Anh không hề cảm thấy khó chịu trước sự thẳng thắn của cô. Chẳng phải vì cái kiêu lạnh nhạt, vô tư của cô mà hai người mới có thể thân thiết hay sao?

“Vẫn tốt chứ?” Anh hỏi.

Cô nhún mày. “Cái gì tốt?”

“Em với người đàn ông của em chứ gì!”

Cô uống một ngụm nước, gạt đầu. “Dĩ nhiên, vẫn tốt.”

Anh không hỏi thêm, cô cũng không nói gì nữa, hai người tập trung vào bữa ăn.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên thông báo có tin nhắn. Cô cầm điện thoại lên. Dòng chữ ngắn ngủn mà khiến khóe môi cong lên thành nụ cười dịu dàng ít thấy.

“Em về chưa?”

“Em về đây, đừng ngủ trước nhé, đợi em.”

Cắt điện thoại vào túi quần, cô nói: “Ăn nhanh đi rồi về.”

Anh bật cười, điệu cười mang theo dư vị khó diễn tả.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh được thấy nét mặt dịu dàng của cô khi nhìn điện thoại, cũng không phải lần đầu vì dòng tin nhắn của người kia mà cô trở nên vội vàng.

Cô uống thêm một ngụm nước cam rồi cầm khăn lau khóe miệng. Động tác tao nhã nhưng mang chút vội vàng khó giấu.

Cô ở thành phố này đã được một năm rồi, đã không gặp anh một năm, người đàn ông cô ngày đêm mong nhớ. Còn một năm nữa cô mới được trở về. Yêu xa, phải, cô và anh yêu xa đã được một năm rồi...

Anh đưa cô về đến cửa nhà. Cô xuống xe, vẫy tay với anh, trước khi quay lưng nói thêm một câu: “Về cẩn thận, bye bye.” Sau đó cô không nhìn lại mà đi thẳng vào trong nhà.

Anh nhìn theo dáng người cao gầy của cô, mái tóc buộc cao trông càng thêm trẻ trung. Anh và cô quen nhau đã được nửa năm. Tình cờ trong một lần giao lưu giữa hai bên đối tác, vô tình gặp gỡ chào hỏi, vì hợp gu nói chuyện nên càng thêm thân thiết. Từ đó, với cô anh giống như bạn thân, còn với anh, anh không nên dùng ngôn từ nào để diễn tả mối quan hệ này.

Vào trong nhà, cô vút túi xách xuống giường, nhanh chóng tắm và thay quần áo rồi nằm trên giường, trò chuyện qua Facetime với người đàn ông của cô.

Tín hiệu rất nhanh được kết nối, người đàn ông trên màn hình điện thoại nhìn cô, lông mày hơi nhún lại.

“Em uống rượu đấy à?” Giọng nói có chút tức giận.

Cô bật cười. “Không, anh điên à? Cứ như em là con sâu rượu í.”

“Thế sao má lại đỏ thế kia?”

Cô sờ lên má, khúc khích cười. “Chắc vì nghĩ đến anh đấy.”

Anh mỉm cười, bắt lực nhìn cô. “Quý lắm chuyện.”

Hai người nói chuyện một hồi rồi đột ngột im lặng, im lặng nhìn nhau như thể một đời.

“Em nhớ anh!” Cô ghen ngào nói.

“Anh biết, anh cũng thế.” Giọng nói của anh rất trầm.

”Em sẽ về sớm thôi, đợi em!, cô lí nhí nói, nhưng vẫn đủ cho anh nghe được.

Anh gạt đầu, dành cho cô một nụ cười an ủi.

“Anh đợi em.”

Hai người nói tạm biệt, cô đặt điện thoại xuống đầu giường, co người trong chiếc chăn dày. Điều hòa mười sáu độ cũng không lạnh bằng trái tim cô lúc này.

Đêm xuống, gió thổi nhẹ nhẹ. Nhưng cơn gió thổi qua tán cây cổ thụ xào xạc. Buồn tẻ.

Cô khép mi, một giọt nước mắt lăn qua khóe mắt. Bao nhiêu kỉ niệm trước đây ùa về, những ngày có thể sớm tối gặp nhau, khi nhớ có thể chạy đi tìm nhau, ôm lấy nhau để cảm nhận hơi ấm. Giờ đây, hai thành phố cách biệt, khi cần cũng chỉ có vài dòng tin nhắn, khi bất chợt cũng chỉ có vài câu hỏi han. Nhưng cô tin, quãng thời gian này cũng chỉ là tạm thời. Cô và anh sẽ gặp lại, rồi mọi chuyện sẽ về với quỹ đạo cũ, có lẽ sẽ nhanh thôi.

Chuông báo thức vang lên, cô với tay tắt, nhắc người ngồi dậy mà đầu óc quay cuồng. Cô cố gắng mở mắt thì trước mặt mọi thứ như lộn nhào, đầu đau như búa bổ. Lúc này cô mới ý thức được, một năm qua đây là lần đầu tiên cô ốm và ốm khá nặng.

Vắt vả thay được bộ quần áo, ra khỏi nhà mua đồ ăn nhanh cùng túi thuốc, về đến nhà cô gần như không còn chút sức lực nào ngồi bệt xuống sofa.

Cố gắng ăn một chút đồ rồi uống thuốc, lê cơ thể chao đảo trở về giường nằm. Cố gắng thiếp đi trong cơn mơ, cô mơ thấy viễn cảnh mình trở về, ở sân bay anh đang đứng đợi, anh vẫn thế, không chút thay đổi.

Giấc mơ bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại.

“A lô.” Giọng nói khàn đặc.

“Sao thế, em ốm à?” Bạn cô hỏi.

“Không, đang ngủ nên thế.”

“Sao lại ngủ, bây giờ là ba giờ chiều, hôm nay không đi làm à?”

“Có chút việc nên nghỉ về nhà ngủ.”

Cô đáp qua loa. ngắn gọn, lúc này cơ thể đang rất mệt mỏi, ngay cả nói chuyện cũng có thể khiến cô bực mình.

Cúp điện thoại, cô lại vùi mình vào trong chăn. Cơn đau đầu lại ập đến, càng lúc cô càng cảm thấy khó chịu, người nôn nao đến mức cô bật dậy chạy vào nhà vệ sinh, gục đầu không ngừng nôn khan. Vài phút sau, cô ngồi bệt xuống sàn nhà, bật khóc.

Một mình ở thành phố xa lạ, không gia đình, không người thân, ngay cả khi ốm cũng chỉ có một mình. Ngay lúc này đây cô cảm thấy cô đơn đến cùng cực, cảm giác như cả thế giới này đều quay lưng lại với cô. Cô nhớ vòng tay của anh đến điên dại. Trước đây, mỗi lần cô ốm hay mệt mỏi anh đều ở bên chăm sóc. Ngay cả khi cô thấy mệt mỏi mà nổi cáu với anh, anh cũng chưa từng một lần tức giận, ngược lại vẫn dịu dàng vỗ về cô như dỗ một đứa trẻ. Cô khóc nức lên như bị ai trách phạt, như cơn mưa đổ xuống sau bao ngày hạn hán.

Nhớ một người là thế nào, có thể dùng từ ngữ nào để diễn tả? Cô không biết, cô chỉ có thể nói rằng, nhớ anh, cô nhớ đến mức trái tim như bị một bàn tay bóp nghẹt, lồng ngực như bị bịt kín khiến cô không thể thở nổi, đau đến cuồng dại.

Khóc đến mệt mỏi, cô chống tay cố gắng đứng dậy, rửa mặt mũi rồi lê bước trở về giường.

10. Chương 7: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Kí Ức (2)

Kim giờ chỉ số 6. Chuông điện thoại vang lên, bên ngoài bầu trời đen kịt.

Cô nhắc máy, cất giọng khàn khàn: “A lô”

“Mở cửa.” Đối phương nói hai từ ngắn gọn rồi cúp máy.

Cô nhìn dây số trên màn hình, thở dài kéo chăn ra khỏi giường rồi lê từng bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn một đồng hồ ăn được bày trên bàn, cô lười biếng chống cằm, khuôn mặt vì ốm mà trắng bệch. Lúc này ngay cả mở mắt ra nhìn cô cũng cảm thấy lười.

“Lắm thế!” Cô nhú mày, bao nhiêu đồ ăn thế này, ăn bao giờ cho hết?

Anh đặt một bát cơm đến trước mặt cô, bắt đầu gấp đồ ăn không ngừng. Tay vừa gấp miệng vừa hoạt động: “Ừ, ăn đi cho nhanh khỏe. Ở đây có một mình, có khi chết thối xác cả tuần cũng chả ai biết.”

Cô không kiềm chế được mà lẩm bẩm: “Mẹ kiếp!”

Dù nói thế cô vẫn ngoan ngoãn ăn cơm mặc dù cảm giác như đang nhai sỏi.

Ném cho cô một túi thuốc và dặn dò giờ uống, sau đó anh chẳng ở lại thêm một phút nào mà rời đi. Nhìn cánh cửa đóng chặt, cô cười. Cô còn chưa kịp mở miệng đuổi cơ mà?

Nhìn phòng khách được dọn gọn gàng, bát đĩa được rửa sạch sẽ, cô tắt đèn rồi lại trở về giường nằm.

Cô cầm chiếc điện thoại lên, đã hơn sáu giờ tối. Không có thông báo một cuộc gọi nhớ hoặc tin nhắn nào của anh. Cô thở dài, nhắn tin.

“Anh đang làm gì vậy?”

Chờ đợi nửa tiếng mà không thấy hồi đáp, cô dần chìm vào giấc ngủ. Bóng đêm dần phủ xuống, ánh đèn vàng hắt lên khuôn mặt xanh xao của cô.

Trong mơ, cô mơ thấy cảnh mộng của quá khứ.

“Được rồi, lại đây cho chị ôm cái nào?”

“Không, điên à? Có ham đâu mà để ôm miễn phí thế?”

“Thế thích gì?”

“Ừm...Gọi ”ông nội” đi!”

“Biến!”

“Gọi đi rồi ôm.”

“Cút!”

“Bà nội!”

Trong mơ, anh vẫn giống như năm ấy, nụ cười vẫn rực rỡ như ánh mặt trời. Còn cô vẫn vô ưu vô lo, mỉm cười mà không biết phía sau là bao nhiêu dơ bẩn của xã hội, đằng sau một con người là bao nhiêu điều đáng sợ.

“Ting...” Chuông báo tin nhắn kéo cô ra khỏi giấc mơ, trở về hiện thực.

“Anh đi công việc, giờ mới về, em đang làm gì thế?”

Cô mỉm cười, kéo gối tựa đầu vào giường, nhắn lại: “Em đang nằm đọc sách.”

Rất nhanh, anh nhắn tin trả lời. Những dòng chữ dịu dàng của anh khiến cô tưởng tượng ra khuôn mặt của anh khi bấm máy. Cô nhớ anh biết mấy.

“Hôm nay anh hơi mệt, anh nghỉ trước, không Facetime với em được, em ngủ sớm nhé!”

Thấy anh nói một cô vội vàng nhả lại: “Được mà, có sao đâu anh nghỉ sớm đi, em yêu anh.”

Chỉnh công tắc đèn ngủ xuống một nấc, ánh đèn dịu nhẹ hơn nhiều. Ánh đèn vàng hiu hắt tỏa trong căn phòng. Cô nhìn lên trần nhà, giọt nước mắt lăn dài.

Thời gian bình thường trôi đi quá chậm, lúc cần lại vụt qua quá mau.

Sau ba ngày nghỉ ốm, ngày thứ tư cô đã ra khỏi nhà và trở lại như bình thường. Cô đi bộ trên con phố tấp nập, dòng người đi ngang qua nhau vô tình và vội vã. Ở giữa thành phố xa lạ, con người cũng xa lạ với nhau.

Đôi guốc bẫy khiến mỗi bước chân của cô thêm thanh thoát. Cô cầm trên tay ly cà phê còn hơi ấm. Có lẽ vì quá cô đơn ở thành phố này nên cô rất thích những lúc hòa mình vào dòng người chen chúc. Mặc dù người ta ngang qua nhau rất vội nhưng ít nhất cảm giác đơn độc sẽ được xoa dịu phần nào.

Lúc cô rời khỏi công ty đã sáu giờ tối. Con phố đã thưa người hơn buổi sáng. Những cửa hiệu đã được thay thành những quán ăn ven đường. Cô xoa cái bụng xẹp lép của mình, cười một mình. Sau ba ngày nghỉ, công việc chồng chất đến nỗi ngay cả ăn trưa cũng không màng tới, đến bây giờ mới thấy bụng còn cào.

Lựa chọn một quán ăn đơn giản ven đường, cô gọi một đĩa mì xào bò. Rất nhanh, một đĩa mì nóng hổi, bên trên là rau cải cùng thịt bò nhìn rất bắt mắt được mang ra. Vị cay ngấm vào đầu lưỡi khiến cô xuyết xoa. Cô nhấp một ngụm nước rồi tiếp tục bữa ăn cho đến khi tiếng nói chuyện bên bàn đối diện phá vỡ sự tĩnh lặng trong cô.

“Tôi tin tưởng anh đến thế, tại sao anh lại thật thà với tất cả mọi người, chỉ duy nhất lừa tôi?” Cô gái ném mạnh chiếc điện thoại xuống mặt đất vỡ tan, nước mắt lăn dài làm nhòe lớp mascara.

Cô hơi giật mình khi nghe tiếng điện thoại va chạm với mặt đất rồi vỡ nát. Thứ cô nghe được không phải là tiếng vỡ của điện thoại mà là tiếng vỡ của trái tim, tan tành...

Người đàn ông bật dậy, ôm chầm lấy cô gái mặc cho người qua đường nhìn vào.

“Anh xin lỗi, xin lỗi em! Anh chỉ thương hại cô ấy, chứ không phải là tình yêu.”

Cô gái kia khóc lóc, gào thét rồi dần tĩnh lặng. Khóc trong câm lặng là nỗi đau dần được đè nén xuống, nhưng không có nghĩa là bớt đau. Chỉ là quá đau nên tuyệt vọng, quá đau nên không thể nói thành lời.

“Em xin anh, rời khỏi cuộc sống của em, xin anh!”

Tiếng nói nỉ non ấy lọt vào tai cô, đôi tay cầm đĩa bỗng run rẩy, cô thanh toán tiền rồi rời khỏi quán ăn. Cô không muốn xem diễn biến câu chuyện của họ. Không biết là do sợ hãi hay chỉ đơn giản là cảm thấy phiền phức.

11. Chương 8: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Kí Ức (3)

Trở về nhà, thay quần áo, sau đó cô pha một ly trà cúc rồi ngồi trước cửa sổ. Bên ngoài, trời bắt đầu mưa, nhỏ rồi dần nặng hạt.

Cô co chân lên ghế, thu mình lại một góc nhỏ, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Cuộc đời sao quá rộng lớn, còn cô sao lại nhỏ bé nhường này!

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ còn một tuần nữa là đã đến kỳ hạn trở về. Cô đếm từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây.

“Tối nay karaoke không?”

Tin nhắn gửi đến lúc cô đang xem tập tài liệu. Cô nhắn lại ngắn gọn: “Ok.”

20:00 - Karaoke Night Girls

Cô mở cửa phòng, thấy bạn bè đến đông đủ, hai trai, hai gái. Đặt túi sang một bên ghế, cô thở dài một hơi dựa ra đằng sau.

“Mệt quá!”

“Làm quá sức à?” Anh hỏi.

Cô gật đầu. “Nghỉ mấy ngày công việc chồng chất, cũng phải sắp xếp công việc để bàn giao, tuần sau bay rồi nên bận quá.”

Nghe cô nói vậy, anh cũng không nói gì, rót cho cô một ly rượu. Cô cũng không phản đối, cầm ly rượu uống một hơi cạn.

Đứa bạn cô thấy thế liền hỏi: “Ê, mày là ma men à? Từ từ thôi cho bọn tao uống với.”

Vui vẻ đến đêm muộn, tất cả đều đã ngà ngà say, mỗi đứa ngã đầu vào một góc.

“Hát một bài đi!” Đứa bạn gái lè nhè chỉ vào cô.

Cô cười nhạt, cũng không phản đối, tiện tay bấm số bài hát cô nhớ nhất và yêu thích nhất. Bản nhạc trầm buồn vang lên, tiếng nhạc réo rắt chảy vào lòng, vào tim...

”Đêm đã từng vì anh mà rơi bao nhiêu giọt lệ

Cũng chính là ngần ấy lời nói dối của anh dành cho em

Nhưng em luôn chọn lựa, chọn tin tưởng tin rằng anh yêu em.

Cứ bướng bỉnh nghĩ rằng em có thể thay đổi anh

Nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh khiến em ngạt thở

Lẽ nào anh không thấy những gì tốt đẹp em dành cho anh

Hay anh đã lãng quên những kỷ ức đẹp giữa đôi ta...

...

Anh nói em ngốc, khi chỉ biết yêu người ích kỷ

Em nói anh ngốc, ngốc khi yêu cô ấy ánh mắt anh không thể dối gạt

Chúng ta đều ngốc vì đã hy sinh cho một tình yêu không có tương lai mà chỉ mong cầu kỳ tích xuất hiện.

...

Bài hát kết thúc, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, đôi tay run run chạm lên gò má. Nước mắt đọng trên đầu ngón tay khiến cô sợ hãi. Tại sao cô lại khóc? Tại sao cô lại khóc khi hát hết bài hát này? Tại sao? Cô kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

“Em sao thế?” Anh đẩy nhẹ vai cô.

Cô giật mình vội lắc đầu. “Không sao.”

Nói xong, cô cầm túi xách đi ra ngoài hành lang. Lúc này cô thực sự rất sợ hãi, cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế này. Bấm số của anh rất nhiều lần, tiếng chuông đổ dài mà không có ai nghe máy, đến cuộc gọi thứ mười lăm cô bất lực dựa vào hành lang.

Cô không dám tin vào cảm giác của bản thân, không chấp nhận điều mình đang linh cảm là có thật, không dám nghĩ rằng sẽ có điều gì ngoài ý muốn xảy ra. Phụ nữ, đôi khi cũng linh cảm sai.

Đúng lúc này một bàn tay nắm lấy cổ tay cô kéo đi. Cô ngẩng đầu, định gạt ra nhưng anh lại nắm chặt hơn.

“Muộn rồi, tôi đưa em về.” Anh nói ngắn gọn, không cho cô được phép từ chối.

Ngồi trong xe, cô tựa đầu vào cửa sổ, không lên tiếng. Hai người im lặng cả một đoạn đường dài.

Nhìn nghiêng, khuôn mặt cô càng thêm lạnh nhạt, sống mũi cao, bờ môi đỏ mọng càng tăng thêm nét yêu kiều của cô. Cô thở dài đến lần thứ năm thì anh lên tiếng.

“Em có gì không ổn à?” Giọng nói của anh rất ấm, trong xe chật chội, giọng anh càng trầm thấp.

Cô khẽ lắc đầu. “Không, ổn mà.”

“Đừng nói dối!” Anh khẽ trách, như hiểu cô hơn chính cô.

Cô không đáp, lúc này hơi men bốc lên khiến cô cảm thấy rất nóng. Đầu óc quay cuồng khiến cô càng thêm mệt mỏi, cô nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Anh rất tuấn tú. Từ ngày cô ở thành phố này, anh như một người anh trai, luôn xuất hiện khi cô cần.

Ít nhất ở đây có một người như thế khiến cô bớt đơn độc phần nào.

“Em nhìn gì?”

“Nhìn cho kĩ, chứ về rồi biết bao giờ mới gặp lại, nhớ quên mặt thì sao?”

Anh im lặng, cô không nhìn thấy bàn tay cầm vô lăng đã dần siết chặt.

Đường phố ở đây cô không biết rõ. Đến khi anh rẽ vào một con đường ven sông rất vắng cô mới thấy lạ, đây không phải đường cô thường về, nghiêng đầu sang định hỏi thì đột nhiên cơ thể to lớn đổ ập tới.

Môi cô bị anh ngậm chặt, quần quýt không rời. Hơi thở đàn ông vương trong không khí khiến cô run lên từng nhịp. Cô đẩy mạnh vai anh ra mà không thể, sức của phụ nữ trong tình huống này không thể thắng được đàn ông. Cô bị anh hôn đến mức đầu óc dần u mê, hơi men lại dâng lên khiến cô không còn tỉnh táo.

Đôi tay gầy vòng lên cổ anh khiến sống lưng anh bỗng cứng đờ. Nhận được sự đáp lại của cô, anh vui mừng và bế bổng cô ngồi sang ghế của anh, hôn đến mê loạn.

Đôi tay đặt trên eo cô dần dần men vào trong lớp áo, làn da mịn màng khiến anh run rẩy. Cô buông xõa mái tóc dài, càng nhìn cô anh càng thấy yêu.

Từng cúc áo sơ mi của cô bị anh cởi bỏ, đúng lúc chỉ còn chiếc nút cuối cùng, cô bỗng mở to mắt, nhìn kĩ người đàn ông trước mặt. Kinh ngạc, hoảng loạn rồi sợ hãi. Cô nhào sang ghế của mình trong sự bất ngờ của anh, vội vàng cài lại cúc áo, trước khi xuống xe chỉ nói: “Xin lỗi, lúc này say quá rồi.”

Cô bắt taxi. Ngồi trên xe, đặt tay lên ngực cô mới biết tim mình đập nhanh đến nhường nào. Lúc này, chỉ thêm một chút nữa thôi cô đã gây ra sai lầm, cô sẽ phạm phải vết nhơ mà cả đời không thể xóa sạch.

Vừa rồi, nếu cô không tỉnh táo lại, cô sẽ có lỗi với anh, người đang chờ đợi cô. Nếu cô không giữ mình, cô không xứng đáng với tình cảm của anh. Bấm vào số điện thoại trong máy, cho vào danh sách chặn, cô không muốn nhớ lại điều vừa diễn ra, cũng không muốn lặp lại sai lầm này.

12. Chương 9: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Kí Ức (4)

Cô trở về vào một ngày đầy nắng.

Đứng ở sân bay quen thuộc, hít thở bầu không khí cô từng nhớ nhung khiến tâm tư càng thêm phấn khích. Cô trở về nhà không báo cho ai biết, cô muốn tạo điều bất ngờ.

Kéo va li lên taxi, nhìn từng ngôi nhà, từng con phố trôi qua bên ngoài cửa sổ xe khiến cô nhớ đến diên đại. Thành phố cô yêu thương, thành phố có người đàn ông cô yêu. Thành phố chứa đựng bao nhiêu ký ức ngọt ngào cùng tiếng gọi thân thương ngày ấy.

Cô nhìn màn hình điện thoại, bấm gọi một dãy số quen thuộc.

“A lô” Giọng nói nam tính vang lên.

“Anh đang làm gì đấy?” Cô dịu dàng hỏi.

”Anh ở nhà, sao vậy? Anh ân cần hỏi lại.

Cô cười nhẹ. “Không sao, nhớ anh thôi.”

“Ngốc, anh cũng nhớ em.”

Cô cúp điện thoại, cất vào túi xách. Nhìn cảnh vật lướt qua, nhìn những thay đổi nhỏ nhất trong thành phố này, cô mới nhận thấy cô rời đi đã rất lâu rồi.

Đứng trước căn hộ chung cư của anh, cầm chìa khóa trong tay, cô mở khóa một cách quen thuộc. Mùi thức ăn bay thoang thoảng trong không khí. Kéo va li vào trong, cô nhẹ tay khép cửa. Đột nhiên giọng nói quen thuộc vang lên, ấm áp và dịu dàng như lúc trước, quen thuộc đến nghẹn lòng: “Em về rồi à?”

Cô không đáp, trong lòng bao nhiêu cảm xúc đan xen, hạnh phúc, vui mừng, nhưng sao lại còn có chút xót xa?

Anh từ bên trong bếp bước ra, nhìn người con gái đứng ngoài cửa, nét mặt thân thuộc biết bao. Cô gầy đi nhiều, khuôn mặt cũng trở nên góc cạnh, đường nét sắc sảo càng hiện rõ. Cô không còn trẻ con như trước mà mang dư vị trưởng thành, hương của đàn bà.

Nhìn cô, anh giật mình kinh ngạc, nhưng nhanh chóng mỉm cười che giấu.

“Em về rồi!” Anh nói như rất vui mừng, dang tay để cô chạy vào lòng mình.

Cô bật khóc, chạy ào đến ôm chặt lấy anh, hít hà hương thơm quen thuộc trên cơ thể người đàn ông cô nhớ nhung đến điên dại. Ôm lấy anh như thể cả bầu trời, chỉ sợ buông tay là sẽ bay biến mất.

Khóc nức lên một hồi, cô nghẹn ngào lên tiếng: “Sao anh biết em về?” Cô chưa từng nói với ai điều này, chỉ có một vài người bạn ở thành phố kia biết.

Anh dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc cô.

“Những gì về em, anh đều biết!”, anh nói mập mờ nhưng cô lạ cảm thấy ấm áp.

Hai người nói chuyện một hồi, anh kéo va li của cô vào phòng, tự mở va li lấy ra một bộ quần áo ngủ, đặt vào tay cô.

“Em đi tắm đi rồi ăn cơm.”

Cô đón nhận đồ anh đưa rồi quay người đi vào trong. Nhìn bóng lưng cô khuất sau cánh cửa, khuôn mặt hạnh phúc như một con người khác hoàn toàn biến mất.

Anh với nhanh lấy điện thoại trên bàn, gõ vội một dòng tin nhắn rồi nhanh chóng xóa đi.

Hai người trải qua một bữa ăn ấm áp, tựa như giữa họ chưa từng có một khoảng cách. Thời gian có lẽ không đáng sợ như mọi người thường nói, khoảng cách đôi khi sẽ khiến con người biết trân trọng hiện tại hơn.

Cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng nhẹ nhàng. Bên trong phòng ánh đèn ngủ mập mờ, anh nằm trên giường bấm điện thoại, cô bước tới khẽ lên tiếng: “Anh nằm bên trong đi, em thích nằm ngoài.”

Anh lắc đầu, chỉ vào bên trong. “Em vào đi.”

Cô đứng không nhẽo một hồi, năm phút sau cả cơ thể đã bị anh đè gọn xuống bên dưới, chiếc váy ngủ ngắn đã bị kéo lên phân nửa.

Anh hôn trên trán cô, yêu chiều vuốt ve gò má. “Ngốc, em quên mình có thói quen ngủ xấu à, nằm ngoài sẽ rơi xuống đất!”

Cô cảm động đến rơi lệ, không nghĩ sau ngần ấy thời gian, anh vẫn nhớ những thói quen của cô, vẫn nhớ những điều nhỏ nhất, vụn vặt ấy.

Vòng tay lên ôm chặt cổ anh, cô chìm đắm trong nụ hôn mê loạn đầy dục vọng. Đầu lưỡi của anh quấn quýt trong khoang miệng cô, cánh tay đặt trên đùi cô khẽ vuốt ve khiến cơ thể cô run lên từng nhịp. Bàn tay nam tính dần chiếm hữu, anh như con hổ muốn nuốt sống cơ thể cô. Nụ hôn bao trùm từ cổ, xuống ngực

rồi xuống bụng, hơi thở ấm nóng khiến cô mê loạn, bàn tay siết chặt lấy ga giường. Lúc này ánh đèn mập mờ hắt lên cơ thể cô khiến cô đẹp hơn bao giờ hết. Anh nhìn cô từ trên xuống, dự vọng không thể che lấp. Anh biết cô rất đẹp, nhưng chưa từng nghĩ thời gian có thể khiến một người con gái thuần khiết trở nên gợi cảm và quyến rũ như thế này.

Anh đặt tay lên eo cô, di chuyển từng nhịp nhẹ nhàng, lắng nghe âm thanh phát ra từ miệng cô, mái tóc dài buông lơis, che đi khuôn ngực khiến cơ thể cô ẩn hiện đẹp đến mê hồn.

“Em là của ai?” Anh lên tiếng, giọng đã lạc nhịp.

Cô mở mắt nhìn người đàn ông ở trên cơ thể mình, khẽ mấp máy môi: “Của anh.”

Nhận được câu trả lời của cô, anh càng muốn thể hiện sự chiếm hữu, mê mẩn. Hai người cùng tận hưởng đỉnh cao hoan lạc, bên ngoài đột nhiên đổ mưa to. Không biết là do trời quá vui mừng nên bật khóc, hay do rơi lệ vì quá đau lòng?

Một đêm trôi qua rất nhanh, cô tỉnh giấc trong vòng tay anh. Nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình vào lòng, cô nhẹ nhàng tựa đầu lên ngực anh. Con gái chẳng phải chỉ mong cầu đơn giản thế này thôi sao?

Ngày ngày cùng nhau khép mắt, cùng nhau tỉnh dậy, có thể cùng nhau tâm sự chuyện một ngày đã trải qua, kể cho nhau nghe về niềm vui và cả những điều bất lực. Cho dù bên ngoài có bao nhiêu sóng gió, chẳng phải chỉ cần thế này là mọi sóng gió đều không còn quan trọng nữa hay sao?

Cô trở về được một tuần, mọi việc đã trở lại quỹ đạo nhất định. Anh và cô đều có công việc riêng, hai người cùng nhau ra khỏi nhà chung một giờ, đi chung một chiếc xe. Hạnh phúc và niềm vui bù đắp lại cho những ngày xa cách.

Ngày Chủ nhật anh đi tiếp khách, cô ở nhà dọn dẹp. Đứng trước giá sách của anh, có rất nhiều cuốn sách về kinh tế, còn có một vài quyển truyện ngôn tình cô thường đọc và bắt anh để chung lên giá sách của mình. Tiện tay cô với lấy một quyển sách khá dày, bìa màu nâu nhìn rất sang mà chất liệu rất tốt. Cô lật giở một vài trang, không phải gu của mình nên cô gấp sách lại và đặt lên chỗ cũ. Đúng lúc này tiếng sắt va chạm với sàn nhà khiến cô cúi đầu. Một chiếc chìa khóa rơi ra từ cuốn sách.

Cô thử tra vào các ổ khóa xung quanh nhà mà không cái nào vừa. Cô trở lại phòng sách, đặt chiếc chìa khóa vào chỗ cũ. Chỉ là một chiếc chìa khóa, sao trong lòng cô nổi lên cảm giác bất an đến nhường này?

Anh trở về khi trời đã sẩm tối. Cô đang ngồi trên sofa xem ti vi, thấy anh về cô nghiêng đầu mỉm cười dịu dàng. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, thấy vậy cô liền nghiêng người nằm lên đùi anh, dựa đầu lên chiếc quần âu anh mặc. Bàn tay to lớn vuốt ve mái tóc dài, dịu dàng mà thân thuộc. Mắt cô nhìn màn hình ti vi nhưng lòng đã lạc đi rất xa rồi.

Hai ngày sau.

Cô chỉnh chiếc váy cho ngay ngắn, nhìn lại lớp trang điểm nhẹ nhàng trên khuôn mặt, khẽ mỉm cười. Cầm túi xách bước ra khỏi phòng, cô nhìn xung quanh phòng khách mà không thấy anh đâu. Cánh cửa phòng sách khẽ mở, cô bước tới nhìn qua khe hở.

Anh cầm quyển sách màu nâu, lấy một thứ gì trong đó ra rồi nhét vào túi quần. Nhìn thấy anh chuẩn bị bước ra, cô nhanh chóng rời khỏi vị trí đang đứng. Anh bước đến, vòng tay qua eo cô, đặt lên má cô nụ hôn nhẹ.

Anh đưa cô đến công ty. Cô xuống xe, nhìn anh đi xa dần. Sau đó cô vẫy một chiếc taxi đi theo xe anh.

Cô biết rõ, thứ anh nhét vào túi quần vừa rồi là vật gì, cô cũng biết rõ mình đang làm gì.

Con đường này cô rất quen thuộc, đây là con đường đi về căn hộ cô và anh đang chung sống. Xe của anh đi vào bãi đỗ xe, cô cũng lên đi theo anh. Anh bước vào thang máy, đến khi cánh cửa khép lại, cô mới đứng nhìn con số đang nhảy từng tầng trên bảng hiển thị.

Cô và anh ở tầng số 10, con số trên bảng hiển thị trôi qua số 10, ngưng lại ở số 11.

Trái tim cô như chậm lại một nhịp, cô bấm thang máy bên cạnh. Cô đứng trước cửa căn hộ của mình ba mươi phút, hình ảnh quen thuộc cũng không xuất hiện.

Cô còn cho rằng anh đi nhầm tầng, bấm nhầm số. Lúc này cô không biết phải lý giải mọi việc như thế nào, cô không biết phải ngụy biện cho hành động của anh ra sao.

Cô đứng đến khi đôi chân mỏi nhừ mới mệt mỏi rời khỏi chung cư, đến công ty đã là mười một giờ trưa. Thời gian ngày hôm đó trôi đi thật chậm, thật chậm...

13. Chương 10: Thứ Lưu Giữ Chỉ Là Kí Ức (kết)

Ba ngày sau.

Anh đi tiếp khách về muộn. Cô trở về nhà lúc năm giờ chiều. Bước vào phòng sách của anh, cô lật quyển sách và thấy chiếc chìa khóa vẫn nằm trong đó. Cô cầm chặt như muốn bóp nát nó thành tro bụi.

Thang máy dừng lại ở tầng 11.

Tầng này chỉ có duy nhất bốn căn hộ. Cô lần lượt dùng chìa khóa tra vào ổ khóa của từng căn hộ. Đến căn hộ thứ ba, tiếng “tách” khiến trái tim cô như chùn xuống.

Cô run rẩy bước vào bên trong. Căn hộ được bài trí ấm áp, màu trắng và xanh làm chủ đạo tạo nên bầu không khí rất dễ chịu. Cô khép cánh cửa lại, từ từ ngắm nhìn đồ vật trong căn hộ.

Thứ cô chú ý có lẽ chính là hai đôi dép một hồng, một xanh đặt bên cạnh cửa ra vào. Trên mặt bàn cũng là hai chiếc cốc đôi. Cô cầm lên ngắm nghía, đến khi lật mặt sau thì trái tim như bị trăm mũi tên xuyên qua, đau đến nghẹn ngào.

Hình ảnh được in trên chiếc cốc này, người đàn ông này chẳng phải là của cô hay sao? Cô gái đang ôm anh là ai?

Cô bật cười, cười đến mức nước mắt cứ thế lăn xuống. Cô ném mạnh chiếc cốc xuống nền nhà, tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Cửa phòng được mở ra đúng mười hai giờ đêm.

Cô ngồi bên cửa sổ, trên tay là ly cà phê đen. Anh nhìn ly cà phê đang cầm, hơi nhíu mày.

“Em có thích cà phê đâu, sao lại uống?”

Cô không trả lời câu hỏi của anh, ánh mắt nhìn ra bên ngoài xa xăm, rất lâu sau mới khó khăn lên tiếng: “Anh có biết em sợ nhất là gì không?”

Anh không đáp, không hiểu cô muốn nói gì.

Cô tiếp tục: “Em sợ nhất là thất vọng.” Đặt ly cà phê xuống bệ cửa sổ, cô ngồi dậy, quay lại nhìn vào mắt anh, cười thê lương. “Nhưng anh làm em thất vọng rồi.”

Lúc này anh mới lên tiếng, khó hiểu và tức giận: “Anh không hiểu em đang nói gì.”

Cô cầm lấy bàn tay anh, ấm áp quen thuộc đến đau đớn, đặt chiếc chìa khóa cô nắm trong tay đã nóng rực vào đó.

Nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình, anh kinh ngạc đến sợ hãi, không nói được câu nào.

“Anh muốn em gọi cô ấy xuống đây hay anh muốn em cứ thế lẳng lặng rời đi?” Cô hỏi, như muốn cứu vãn chút thất vọng trong lòng mình, nhưng câu trả lời của anh khiến cô chết lặng.

“Anh xin lỗi, nhưng cô ấy không biết gì cả.”

Cô cười, cười rất tươi, rất rực rỡ.

Nhìn anh như một kẻ tội đồ, cô vung tay tát một cái rất mạnh vào mặt anh. Anh kinh ngạc nhìn cô.

Cô bật khóc, gào lên: “Cô ta không biết gì thì không đáng chịu sự tổn thương, còn tôi biết nên tôi phải chịu hết những tổn thương đó hay sao?”

Tiếng khóc, tiếng gào thét như xé nát tâm can. “Tôi vì anh mà phải chống chọi với nỗi cô đơn đến nhường nào, vì anh mà phải nỗ lực trở về đến nhường nào, vì anh mà giữ mình, vì anh mà giữ trọn vẹn tình cảm này, vì anh mà quên lãng hai năm thanh xuân của chính mình. Bây giờ anh đang trả lại tôi điều gì đây?”

Rất lâu về sau cô cũng không thể quên được cái đêm đầy sóng gió ấy. Rất lâu về sau, cô cũng không thể quên được người đàn ông đã đi qua cuộc đời cô và để lại cho cô một vết thương cả đời không thể lành.

Chuyến bay hạ cánh lúc tám giờ sáng. Cô kéo va li ra khỏi nơi lấy đồ, rất nhanh nhìn thấy một người mới chỉ không gặp có nửa tháng.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn thấy anh. Không có cách nào bước tiếp, cô như bị chôn chân tại chỗ.

Nhìn người đàn ông trước mặt từng bước đi về phía mình, cô cố nở nụ cười rức rở nhất.

Anh đứng trước mặt cô, nhìn cô cười mà trái tim như bị ai đâm mạnh.

“Ngốc ạ, đừng tỏ ra mình không sao, anh biết trong lòng em bao đã tàn phá rồi!”

Nghe câu nói này cô bật khóc nức nở, khuôn mặt chỉ sau một đêm mà xanh xao vô cùng.

Lúc này mọi ảm ức, đau khổ như vỡ òa. Cô bật khóc giữa sân bay bao nhiêu người qua lại, cô không để tâm đến thể diện của mình mà bật khóc. Người đàn ông ôm cô cũng không màng đến bao nhiêu ánh mắt xung quanh mà ôm chặt cô, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Ổn rồi, anh ở đây.”

Nhiều năm sau cô mới hiểu ra một điều. Đôi khi ta ở cạnh một người không phải ta yêu nhiều nhất, mà chỉ đơn giản là trong khoảng thời gian ấy, người đó là phù hợp nhất.

Không phải là cứ yêu cuồng nhiệt, yêu hết mình rồi sẽ có một kết thúc viên mãn. Cô sai rồi, tưởng chừng như vượt qua được khoảng cách là cả hai sẽ được ở cạnh nhau, nhưng cuối cùng, thời gian đã giúp cô trả lời, khoảng cách rất đáng sợ, nó có thể giết chết một mối tình sâu nặng, có thể phá hủy bao nhiêu cố gắng, có thể đập vỡ một thành trì tưởng như kiên cố.

Lòng người giống như tờ giấy. Cô vẽ ở mặt trước, không biết được ai vẽ ở mặt sau. Chỉ khi cầm tờ giấy soi dưới ánh mặt trời mới thấy rõ, bao nhiêu sự bần thủ, bao nhiêu nét bút đều có thể tỏ tường.

Dù hạnh phúc hay đau khổ, đến lúc nhìn lại, tất cả đều chỉ là quá khứ. Dù yêu hay không yêu, đến khi quay đầu, đã cách nhau cả một con đường. Dù mất đi hay còn lại, thứ lưu giữ cũng chỉ là ký ức. Dù có bên nhau thế hèn trăm điều, sau cùng cũng lạc mất nhau giữa dòng đời ngược xuôi. Ai là của ai chẳng còn quan trọng nữa.

14. Chương 11: Người Tình Hay Người Thừa?

Phụ nữ nhớ rõ, nhất định không được làm người tình. Muốn làm gì cũng được nhưng tuyệt đối đừng làm người thừa. Tôi luôn có một chấp niệm rằng, tôi thà làm nữ chính trong câu chuyện của mình chứ không bao giờ làm nữ phụ trong câu chuyện của người khác.

Phụ nữ hãy nhớ thật kĩ, dù bạn có yêu anh ta cỡ nào, thích anh ta bao nhiêu, nhưng nếu anh ta không coi bạn là duy nhất, tất cả đều vô nghĩa. Tình yêu là thế, thà bỏ lỡ còn hơn.

Là phụ nữ, nhất định phải tìm một người cho bạn một mối quan hệ thật rõ ràng, thật đàng hoàng. Đừng ở bên ngoài dành cho bạn một mối quan hệ mập mờ, người yêu không phải, người tình thì không, vui vẻ gặp gỡ, buồn rầu rời đi. Phụ nữ phải hiểu, chúng ta ai cũng có giá trị của riêng mình, chọn một người khiến bạn tỏa sáng, chứ đừng như bóng đèn, leo lắt trong đêm.

Khi lựa chọn một người đàn ông, dĩ nhiên không ai muốn chọn một người chỉ muốn đi cùng một đoạn đường chứ không phải một đời. Hay chọn một người cho bạn cảm giác đường đi mãi không hết. Hãy từ bỏ người luôn luôn cho bạn cảm giác trước mặt là ngã ba, ngã tư, có khi là con đường cụt.

Nên phụ nữ nhớ nhé! Làm gì thì làm, nhất định không được làm người tình. Muốn làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối đừng làm người thừa.

CĂN PHÒNG BÍ MẬT CỦA ĐÀN ÔNG.

Phụ nữ có biết trên đời này thứ gì là nguy hiểm nhất không? Không phải là sự phản bội, không phải lời nói dối mà chính là chiếc điện thoại của người đàn ông. Bởi trong chiếc điện thoại ấy có lời nói dối, có sự phản bội, có sai lầm, có tất cả những thứ chúng ta không muốn thấy.

Vậy nên phụ nữ muốn hạnh phúc, tốt nhất nên tránh xa thứ gọi là căn phòng bí mật của đàn ông.

Phụ nữ có hai loại, mạnh mẽ và yếu mềm, nhưng chung quy đã là phụ nữ thì đều tò mò và muốn biết nhiều hơn. Tôi tin, tất cả phụ nữ, ai cũng đã từng hơn một lần tò mò kiểm tra điện thoại của người yêu, và tôi tin cũng nhiều hơn một lần, họ bị tổn thương trong căn phòng bí mật ấy.

Phụ nữ muốn hạnh phúc, muốn bền lâu thì nên kìm nén sự hiếu kỳ và tò mò đáng hận của bản thân. Đừng cố gắng thấy được bộ mặt thứ hai của đàn ông. Bí mật của đàn ông, căn phòng bí mật của đàn ông không phải là trái tim mà chính là chiếc điện thoại. Hãy tránh xa nó ra nếu không nó sẽ khiến bạn bị tổn thương đấy!

Tôi cũng là phụ nữ, cũng từng vì sự hiếu kỳ của bản thân mà như thế. Người ta hay nói, không có người đàn ông nào không lừa dối bạn, chỉ đơn giản là bạn có can đảm chấp nhận sự thật hay không. Thực ra đây chỉ là trên lý thuyết. Với tôi, tôi vẫn muốn theo đuổi sự thật, vẫn muốn can đảm nhìn rõ đối trá vì tôi có thể can đảm rời đi. Còn bạn, thì sao?

15. Chương 12: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Đàn Ông

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, trên bàn là những đĩa thức ăn dở dang. Vài chai rượu đã được mở nắp và trút đến giọt cuối cùng.

Khi hơi men bùng lên, người đàn ông mặc chiếc sơ mi đen lên tiếng: “Cái con tao mới quen cũng được lắm, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, không như vợ con tao ở nhà, cả ngày chỉ biết cằn nhằn.”

Người đàn ông mặc sơ mi trắng không đáp mà cười, để cho đối phương nói tiếp.

“Tao có thể tự tin dặt nó đến các buổi xã giao. Chứ con vợ ở nhà dặt đi chỉ sợ làm mất mặt, thế nên tao có bao giờ cho đi cùng đâu.”

Anh cười, uống cạn ly rượu.

“Thế con kia biết mày có vợ rồi chưa?”

“Biết, nó kêu nó yêu tao, nó chấp nhận hết.”

“Yêu tiền chứ yêu gì mày.”

“Không phải đâu, nó ngoan với biết điều lắm, có đòi hỏi gì bao giờ đâu.”

Anh ngả lưng dựa vào ghế.

“Những đứa cao tay thì không cần mở mồm mày cũng tự cho. Cứ đập ví vào mặt thì xem nó có không ngoan được không.”

“Giờ thế này này, tao chỉ cho mày một cách này, mày cứ làm theo rồi tao nói tiếp.”

Trong lúc chờ đợi kết quả, người đàn ông mặc sơ mi trắng nói: “Người mà mày nắm tay khi đứng trên đỉnh cao không quan trọng. Quan trọng là khi mày rơi xuống, ai là người bên mày.”

Mười phút sau.

Một cô gái khá trẻ nhưng lại có nét đậm thắm của người phụ nữ có gia đình, mái tóc buộc vội vàng có phần lộn xộn, bộ quần áo ngủ bên trong được che vội bằng chiếc áo khoác mỏng xuất hiện trong quán ăn. Cô gái đi tất tả đến trước bàn ăn, gấp gấp hỏi, giọng điệu khó chịu và bực mình: “Anh làm gì mà uống đến mức không về nổi! Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà không biết lo cho bản thân, mình không lo cho mình nổi lo được cho ai!” Cô cần nhàn một hồi, anh không đáp.

Rất lâu sau người đàn ông áo đen mới đứng dậy, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô, lúc này anh mới nhớ rất lâu rồi anh chưa ân cần với cô.

“Anh xin lỗi, em về trước đi, một lát nữa anh về. Xin lỗi em.”

Cô bất ngờ đến kinh ngạc nhưng vẫn ngoan ngoãn trở về và không quên dặn dò bạn anh đưa anh về tận nhà.

Đối diện với ánh mắt thản nhiên của thằng bạn, anh bất lực dựa vào ghế. Ba mươi phút sau, một cô gái xinh đẹp mặc một chiếc váy xòe dịu dàng, nhìn qua là biết đã được chuẩn bị kĩ lưỡng cũng xuất hiện trong quán ăn.

Anh giải quyết nhanh gọn. Đến khi ngồi xuống bàn, anh chán nản uống rượu không ngừng. Anh suýt đánh mất một điều quan trọng, bỏ lỡ thứ quý giá nhất cuộc đời anh.

“Làm sao mày lại muốn tao làm thế này để hiểu hơn về hai người phụ nữ này?”

Người đàn ông mặc sơ mi trắng cười, đôi mắt ánh lên sự dịu dàng.

“Tao đã từng như mày, từng làm sai và từng khiến cô ấy thất vọng. Sau này, đến khi hiểu ra thì đã không còn kịp. Trên đời này không phải ai cũng tìm được người hết lòng yêu mình. Tao không muốn mày phải hối hận như tao.”

Phụ nữ cần nhàn không phải là không yêu, chỉ là do để tâm quá nhiều sinh ra lo lắng. Phụ nữ càng nói nhiều, càng cần nhàn càng chứng tỏ đó là thứ họ rất quan tâm.

Người bên bạn khi bạn cười là ai không quan trọng, quan trọng lúc bất lực nhất ai sẽ ôm bạn vào lòng. Người ở cạnh bạn trong những cuộc vui rất dễ kiếm, nhưng bao nhiêu người nắm tay bạn khi tiệc đã tàn?

Đàn ông hãy nhớ rõ, người phụ nữ cùng bạn đi đến thành công mới quan trọng, người bỗng dưng xuất hiện khi bạn đứng trên đỉnh cao chỉ là qua đường. Hãy chọn người ở bên bạn lúc hoa tàn, tiệc tan, chọn người ở bên bạn lúc bất lực, mệt mỏi và chán chường. Bởi cuộc đời này chính là như thế.

Vui thì dễ kiếm, buồn thì ai ở bên?

16. Chương 13: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(1)

Đôi khi sự gặp gỡ trong quãng thời gian cô đơn nhất, quãng thời gian mệt mỏi nhất được gọi là định mệnh.

Cái ngày mà cô lạc lõng về một vùng quê xa xôi, vì gia đình làm ăn lụn bại, cô không còn là một nàng công chúa, một cô tiểu thư kiêu kỳ. Cô không còn gì cả, ngoài trái tim bị tổn thương khi gia đình tan vỡ, gia nghiệp sụp đổ, người mà cô mười bảy năm gọi là bố đã đi theo người phụ nữ khác ngay sau đó vài ngày. Còn cô, người con gái mang danh tiểu thư, sống trong nhung lụa, người con gái được coi là bảo bối được nâng niu nhất, sau cùng bị đẩy về vùng quê xa xôi sống cùng một người bác chưa từng gặp gỡ.

Cuối cùng thì cô cũng đã dần quen với cuộc sống nơi đây, hai tuần nhanh chóng qua đi. Cô đã thích nghi với nhịp sống yên bình, không xô bồ và ồn ào như ở thành phố. Cô thích những ngày ngồi trên đồi nhìn xuống phía dưới, cảm giác bình yên chưa từng có.

“Chị, mẹ bảo chị về ăn cơm!” Tiếng gọi non nớt còn chưa vỡ giọng vang lên ở chân đồi.

Cô thoát ra khỏi tâm trạng ngẩn ngơ, đứng dậy phủi sạch quần áo rồi nhanh chóng đáp lại: “Được rồi, xuống đây.”

Trở về nhà, cô rửa sạch tay trước khi ăn cơm. Căn nhà của bác không lớn lắm nhưng cũng được coi là khang trang so với những nhà xung quanh. Trong nhà không thiếu đồ dùng gì cả, chỉ thiếu internet. Cô mang theo chiếc iPad nhưng chưa thể sử dụng được, mạng 3G ở đây cũng trở thành thứ vô nghĩa.

Cuộc sống mỗi ngày của cô trôi qua vô cùng tẻ nhạt, cô không đi học, vì cô không chấp nhận được việc phải học ở nơi cơ sở vật chất quá kém đến thế. Và lý do lớn hơn là vì cô học ở thành phố chưa đến cuối kỳ, còn hai tháng nữa là kết thúc học kỳ thì cô nghỉ giữa chừng nên nếu đi học lại ở đây, cô sẽ phải học cùng những đứa em kém cô một tuổi. Với cô, đó là một sự sỉ nhục rất lớn.

Cô không đi học nên hằng ngày cô chỉ thức dậy, ăn sáng rồi ngủ tiếp đến trưa, khi buồn chán sẽ đi lên đồi, còn không thì đi dạo xung quanh. Mặc dù cô được sinh ra trong gia đình có điều kiện tốt nhưng lại là người thích những điều giản dị, mộc mạc. Nét đẹp ở đây chưa được khai thác, giống như một hòn ngọc sơ nguyên chưa được mài giũa.

Chiều hôm sau, đứa con của bác cô nói rằng có một gia đình trên thành phố về để xây dựng một nông trại trồng hoa, rất nhiều loài hoa quý hiếm được mang từ nước ngoài về gây giống. Cô đã tò mò và đi đến theo sự chỉ đường của đứa nhóc.

Những thứ tưởng như chỉ diễn ra trong phim lại thật sự xảy ra ở ngoài đời thực, cô nhìn thấy trước mắt là một nông trại bằng kính trong suốt, bên trong là rất nhiều hoa, rực rỡ sắc màu khiến cô hoa mắt.

Cô từng bước lại gần nông trại bằng kính ấy. Nó rất lớn, còn lớn hơn cả trong phim ảnh. Bên trong có vài người đang đi qua đi lại bên những chậu hoa xếp ngay ngắn.

Thật ra cô không phải mẫu người lãng mạn nên cô không thích hoa. Đối với cô, hoa là thứ dễ tàn nhất. Còn cô thì không thích những điều chóng vánh, nên với cô, hoa để ngắm nhìn thì được, yêu thích thì không bao giờ.

Nhìn một lúc để giải tỏa sự hiếu kỳ rồi cô quay lưng rời đi. Một chàng trai đang đi ngược lại phía cô. Anh ta rất cao, cao hơn cô hẳn một cái đầu. Anh ta mặc chiếc quần bò cùng một chiếc áo phông đơn giản, không quá cầu kỳ nhưng lại toát lên sự sang trọng của một người có tiền, tư phong của giới thượng lưu rất lâu rồi cô chưa bắt gặp, hôm nay thấy lại, trong lòng có cảm giác chua chát lạ thường.

Cô không để tâm mà rời mắt bước đi. Có những thứ không nên nhìn, không nên nhớ, những vết thương chỉ nên để nó ngủ quên, không nên khơi dậy.

Đi được vài bước thì giọng nói phía sau kéo cô dừng lại.

“Này cô!”

Cô quay lại, chàng trai vừa rồi đang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

“Cô là người làm ở đây à? Sao tôi nhớ là chưa từng thấy cô?”

Cô thực sự rất muốn chửi thề, nhìn lại người mình từ đầu đến chân xem có chỗ nào giống với người làm nhà anh ta không. Nhưng đây là vùng quê, cô cũng không nên sinh sự làm gì, cô vẫn điềm tĩnh đáp: “Không phải.”

Nói xong, cô quay đi thì anh chàng điên rồ này bước qua mặt cô ngang đường.

“Vậy sao cô lại ở đây?” Anh ta thắc mắc một cách vô lý.

Cô nhú mồm, khó chịu hỏi lại: “Vậy sao tôi không được ở đây?”

Anh ta cười nhạt, như đang nghe một vở hài, bàn tay rần rở chỉ về phía tấm bảng.

“Đi về thì nhân tiện nhìn tấm bảng đấy nhé!”

Nói xong, anh ta nhét tay vào túi quần kiêu ngạo rồi đi, cô không kịp nói thêm câu nào.

Cô tức đến đỏ ửng hai gò má, bước nhanh ra nhìn tấm biển trước mặt, hàng chữ màu đỏ rất to: “Không phận sự miễn vào.”

Chẳng lẽ nguyên một khoảng đất lớn thế này đều của nhà anh ta? Cô cắn môi rời đi, rồi đột nhiên dừng lại nhìn tấm biển gỗ mà tức càng thêm tức, một cước đá mạnh, tấm biển lặn xuống lùm cỏ, như chưa từng có.

Anh nhìn tấm biển bị đổ dưới cỏ rồi nhìn ra phía xa, bóng lưng nhỏ bé đang bước đi nhẹ tênh, tựa như không có việc gì diễn ra. Cúi người cầm lại tấm biển, chàng trai bất giác nở nụ cười.

Sau hôm đó cô không lui tới khu vực lân cận đó nữa. Mọi việc lại diễn ra như những ngày bình thường, chuyện đã qua cô không còn nhớ đến.

Ngồi trên đồi nhìn xuống bên dưới, có cảm giác như mình đã cách xa nhịp sống trước kia lâu lắm rồi. Đôi lúc cô rất nhớ thành phố, đó là nơi cô đã sống mười bảy năm trời. Nhưng bây giờ điều đó cũng chẳng còn quan trọng. Cô thả dài, mái tóc dài được buộc cao để lộ phần gáy trắng mịn. Mặc dù ở quê nhưng cô chỉ ra ngoài vào lúc nào trời không nắng nên làn da vẫn giữ được màu trắng hồng mà nơi này hiếm ai có.

Cô không quá xinh đẹp nhưng làn da và đôi môi đỏ mọng nhìn đặc biệt cuốn hút. Cô khẽ ngân nga bài hát cô yêu thích. Cô hát không hay nhưng chất giọng nhẹ nhàng, cộng thêm cảm xúc khiến lời hát càng da diết.

Thu không anh ủa xanh

Đông chưa sang đã lạnh

Xuân quên đi lời anh hứa

Vì hạ đã xa rồi anh ơi

Màu của lá thu vàng đã rơi

Phố không anh, phố như dài hơn.

Đột nhiên có cảm giác như có ai đang nhìn mình, cô quay ngoắt lại, tám mắt nhìn nhau. Một trong số ba người kia là người hôm trước cô gặp. Anh ta đưa tay lên miệng hơi ho khan, nói với hai người đi cùng: “Đất ở đây khá tốt, tôi đã xem rồi, lấy một ít về thử nghiệm.”

Hai người kia nhanh chóng dùng xẻng xúc đất vào một chiếc túi bóng kính. Cô đứng dậy rời đi. Đi ngang qua anh ta, cô chỉ kịp dành cho anh ta một ánh mắt đầy chán ghét rồi rảo bước đi.

“Cô gái này là người ở đây sao?” Anh lên tiếng hỏi hai người làm ở đây, họ đều là dân ở đây dù nghe giọng của cô thì anh biết không phải người chốn này.

“Không đâu, cô gái này là chấy cái Vân ở phía đằng kia.” Anh người làm chỉ về hướng bên dưới đồi rồi nói tiếp: “Là người thành phố, cũng không rõ có chuyện gì mà về đây sống, cũng được hơn hai tuần nay rồi, ít nói nên cũng chưa ai tiếp xúc bao giờ.”

Anh gật đầu tỏ ý biết rồi, cũng không tiện hỏi gì thêm, chỉ nhìn xa xăm, một cách vô thức anh đang nhìn về hướng ngôi nhà mà người làm vừa chỉ.

17. Chương 14: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(2)

Cái ngày hai người gặp lại nhau cũng chính là ngày cơn bão lớn đổ về. Cô ngồi trên đỉnh đồi, mây đen vừa kéo tới thì mưa đổ xuống tầm tã. Lần đầu gặp tình huống này cô luống cuống chạy đến vấp ngã. Mưa rất nhanh thấm xuống lòng đất, đường đồi trơn trượt khiến cô di chuyển khó khăn. Mưa xóa hết mọi vết cũ

khiến cô không xác định được hướng xuống đồi, ngọn đồi không quá cao nhưng vì mưa nên vô cùng nguy hiểm.

Là một tiểu thư được bao bọc, cô chưa từng rơi vào hoàn cảnh đáng sợ đến thế này, bao nhiêu kiên cường cũng không kìm nổi nước mắt rơi xuống cùng mưa.

Cô đợi mãi, đợi mãi đến mười lăm phút sau cũng không thấy bác hay ai đến cứu cô. Hay bọn họ nghĩ cô thật sự có thể tự mình về nhà an toàn hoặc tìm một chỗ trú mưa?

Cô bám vào một thân cây, ngồi xổm xuống, tán cây khá to nhưng cũng không che được cho cô, người cô ướt nhẹp.

Trời dần tối, cô sợ hãi đến mức bật khóc, gục mặt vào lòng bàn tay không dám nhìn xung quanh. Một mình cô ở đây, một quả đồi rộng lớn chỉ có một mình cô, chẳng lẽ cô sẽ chết ở đây sao?

Những tán cây xào xạc, tiếng các con vật nhỏ kêu nghe vô cùng kinh dị. Đột nhiên một giọng nói vang trên đỉnh đầu, cô không dám nghĩ là thật hay ảo ảnh nên cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

“Đi xuống thôi.”

Cô vẫn không ngẩng đầu, rồi một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, lực mạnh khiến cô tin là đã có người đến cứu mình rồi. Ngẩng đầu nhìn người đối diện, tại sao lại là anh ta?

“Sao...lại là anh?” Cô lắp bắp kinh ngạc.

“Sao không thể là tôi?” Anh nhướn mày nhìn cô, nước mưa chảy xuống khuôn mặt anh như những giọt mồ hôi.

Ý cô không phải như thế, chỉ là tại sao không phải người nhà cô mà lại là một người đàn ông xa lạ.

Cô cười tự giễu, hóa ra đến bây giờ cô không hề có lấy một người thân thiết, đến khi gặp nguy hiểm cũng chỉ có thể tự cầu Trời khấn Phật, không thể nương tựa vào thứ gọi là tình thân.

“Đi xuống thôi!”, anh nhắc lại, một tay kéo tay cô, để cô đi sau lưng mình.

Cô không chống cự vì cô hiểu lúc này cô chỉ có thể dựa vào anh ta.

Cả đường đi xuống chỉ nghe thấy tiếng anh ta nói. Trong đêm tối lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp của anh ta lại như một ngọn lửa nóng rực, xua tan đi lạnh giá.

“Cần thận một tí, đoạn này rất trơn, không cần đi nhanh quá, từ từ thôi.”

Anh ta không nói những câu thừa thãi, chỉ khi nào cần mới lên tiếng.

Đến khi cô đứng vững ở dưới chân đồi, mưa vẫn rơi xối xả, nhưng nhịp tim đã trở lại bình thường. Nhìn anh ta cả người ướt sũng, những vết bùn đất lấm lem, cô áy náy vô cùng.

“Cảm ơn anh.”

Anh ta không đáp lại lời cảm ơn của cô mà như đàn anh dạy bảo đàn em: “Cô đã về đây ở thì nên tìm hiểu về thời tiết ở đây đi. Bây giờ là mùa mưa, chẳng ai dại mà đi lên đồi vào những ngày như thế này.”

Cô rất muốn phản bác là: “Chẳng phải hôm trước anh cũng tới đây sao?”, nhưng lời ra đến miệng lời không thể nói ra, đành ngậm ngùi không đáp. Dù sao anh ta cũng đã cứu cô, ít nhất cô còn sống, đấy là việc quan trọng.

“Trời đang mưa lớn, từ đây về nhà cô đường không có đèn, rất nguy hiểm.”

Nếu không về nhà cô biết phải đi đâu bây giờ. Cô đang rối ren trong mớ suy nghĩ mà mưa ngày một lớn hơn chứ không có dấu hiệu giảm bớt thì anh ta lại nói: “Trang trại của tôi gần hơn, về đấy một lúc, khi nào tạnh mưa tôi đưa cô về.”

Cô ngẩng đầu tìm kiếm sự tin cậy trong mắt anh ta, không thấy một sự lừa dối nào ở đây, cô lí nhí nói: “Có tiện không?”

Anh ta lườm cô, nói giễu cợt: “Hôm nay sao cô không như hôm trước, tự tiện xông vào một lần rồi giờ còn hỏi có tiện không?”

Không thèm nghe cô trả lời, anh ta quay lưng rời đi. Cô chỉ còn cách đi theo sau, mang trong lòng sự ám ức không thể bộc phát.

Cô đang đứng nhìn những chậu hoa tỏa ra thứ mùi hương kỳ lạ thì anh ta bước đến, ném cho cô một cái khăn màu xanh lục rồi quay người đi khỏi nhà kính. Cô nhìn theo bóng lưng anh ta, thấy anh ta đi vào một căn nhà gỗ ở cách nhà kính không xa.

Cô còn chưa kịp hỏi vì sao anh ta lại xuất hiện ở trên đỉnh đồi, vì sao lại nửa đêm vô cớ có mặt ở đây thì người đã đi mất rồi.

Trú mưa tại nhà kính đến gần nửa đêm mưa vẫn chưa ngớt thì anh ta lại xuất hiện, lần này anh ta đã thay một bộ quần áo mới, mái tóc cũng khô ráo, khuôn mặt tuấn tú nhưng trong tranh vẽ khiến cô không khỏi cười giễu bản thân mình, sao cô lại cảm thấy bối rối cơ chứ, lúc này cô chẳng còn như trước kia nữa nên ngay cả tư cách để bối rối cũng không có.

“Sao khi đây anh lại ở trên đỉnh đồi?” Cô ngẩng đầu lên hỏi.

Anh ta cầm một bình tưới cây, tỉ mỉ chăm sóc cho từng chậu hoa, đôi tay nâng niu từng chiếc lá như thể đó là bảo bối của mình.

“Có việc thôi!” anh đáp hời hợt.

Thấy đối phương không muốn trả lời, cô cũng không tiện hỏi thêm, nhìn ra bên ngoài, những hạt mưa rơi xuống nhà kính, cô lại thấy đẹp không tả xiết, giống như đang ngồi giữa màn đêm, mưa rơi bao nhiêu cũng không thể ướt người.

“Cô có thích hoa không?” Anh lên tiếng phá vỡ sự yên lặng.

Cô lắc đầu. “Không thích.” Cô trả lời rất thành thật.

Anh hơi dừng tay, tỏ ra khó hiểu: “Không phải con gái đều thích hoa sao?”

Đúng là thường như thế, nhưng cô không giống tất cả mọi người, cô không thích hoa, rất không thích.

“Hoa nhanh tàn, không thích lắm.”

Anh đưa tay vuốt vuốt cánh hoa. “Biết cách chăm sóc thì nó sẽ không tàn.”

Cô cười nhạt. “Vậy anh có thể chăm sóc được nó mãi không? Nếu cứ đợi người ta chăm sóc mới có thể duy trì sự sống thì chẳng khác nào cây tầm gửi. Vì thế tôi không thích hoa, yếu ớt và phụ thuộc.”

Anh thấy buồn cười nhưng không lên tiếng. Suy nghĩ của cô thật sự rất mới lạ, anh cảm thấy cũng có phần đúng.

“Sao cô lại về đây sống, nhìn cô có lẽ không phải sinh ra trong gia đình nghèo khó?” Anh nhìn bàn tay mịn màng của cô, làn da trắng hồng cùng mái tóc dài được uốn thẳng kỹ lưỡng, rất dễ dàng nhận ra cô không phải một cô gái bình thường.

“Gia đình phá sản!”, cô trả lời hời hợt như thể chẳng phải đang nói chuyện liên quan đến mình.

Anh im lặng không hỏi thêm, có những vấn đề biết đủ để hiểu, không nên đào bới quá sâu.

18. Chương 15: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(3)

Đến khi mưa tạnh đã là một giờ sáng, anh cầm đèn pin đưa cô về đến nhà, lời cảm ơn bối rối trao đi, anh chỉ gạt đầu qua bước.

Cô vào đến nhà, đèn đã tắt, ngoài cửa là đầy đủ những đôi dép. Cô cười mệt mỏi, mình lại là kẻ không có chút giá trị nào. Cô không có bố, không có mẹ, không có người thân, cô không có ai thân thiết trên đời này, chỉ có một mình.

Hôm sau, cô không lên đỉnh đồi nữa mà chỉ đi loanh quanh đồng ruộng, ít nhất khi đi ra ngoài, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cầm một cành cây, cô vừa đi vừa chọc xuống mặt đất thì tiếng còi “tinh tinh” của xe đạp vang lên. Cô nhìn lên thì thấy anh đang đi một chiếc xe đạp màu đen, vẫn là bộ dạng xa cách đó, cô chỉ gật đầu chào hỏi rồi ngoảnh đi.

Chiếc xe bỗng dừng lại ngay bên cạnh cô. Anh lên tiếng: “Lên huyện chơi không?”

Cô nhúm mày, anh ta điên à?

“Lên đây làm gì?”

“Tôi đi mua ít đồ, cô rảnh thì đi chơi cùng, không thì thôi.” Vừa nói anh vừa nâng chân lên đạp xe tỏ ý nếu cô không đồng ý nhanh thì anh sẽ đi ngay.

Thấy anh đạp xe cô nhanh chóng hét lên: “Này này, tôi đi với!”

Nói xong, chưa kịp đợi anh dừng xe lại cô đã nhảy lên ngồi đằng sau xe, chỗ ngồi bằng sắt khiến cô đau đến ghén răng mà không nói thành lời.

Lúc ấy không hiểu vì sao cô lại vội vàng đến thế, có lẽ vì sợ anh bỏ cô ở lại.

Hai người đi ngang qua cánh đồng, cô bám vào lưng áo anh, người dân xung quanh nhìn hai người bằng ánh mắt lạ thường.

“Anh có rất nhiều tiền, sao lại phải đi xe đạp?”

Anh im lặng rất lâu không đáp, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng cao ngạo.

Hai người đi ngang qua một con suối, tiếng nước chảy róc rách, nước trôi qua các phiến đá, ngang qua hàng cây xanh. Tiếng lá cây xào xạc, khung cảnh lúc này bình yên lạ thường.

“Tôi không biết đi xe máy, đi ô tô thì bất tiện!”, anh trả lời ngắn gọn, không thừa một từ.

Cô khẽ “Ừ” một tiếng. Ngồi sau xe anh, giống như cô đã phó mặc tất cả cho anh, anh đi đến đâu cô cũng không lo lắng, mặc dù đường lên huyện cô cũng chưa từng đi qua.

Rất lâu sau này, đây lại là kỷ ức thanh xuân đẹp nhất của cô, kỷ ức mà cô dùng cả đời để lưu giữ.

Anh lên huyện mua một vài loại xéng, những vật dụng này gửi ở thành phố về rất mất công mà ngay đây cũng có. Cô ngồi trên xe đợi anh vào bên trong chọn lựa, lúc bước ra trên tay anh là một túi đồ linh tinh, anh đặt vào giỏ xe. Đi được một đoạn thì anh hỏi: “Cô có khát nước không?”

“Không!” cô đáp mặc dù cổ họng đã khô khốc.

Anh không nói gì mà rẽ vào một hàng ven đường bán sữa đậu nành, mua hai túi, đưa cho cô một túi.

Nhìn túi sữa đậu nành trên tay, trong lòng có cảm giác bí ai. Chẳng ai biết cô thích ăn gì, uống gì, nhưng lúc này một người lạ, xa lạ đến mức không thể xa lạ hơn lại đưa cho cô thứ đồ uống cô rất thích. Cô thích những gì làm từ đậu nành.

Cầm túi sữa ngồi ở đằng sau xe, một tay cô bám vào lưng áo anh đến nhẵn nhúm nhưng anh vẫn không nói một lời nào.

“Cô thích ở đây không?” Anh hỏi.

Cô nhìn con đường xác xơ, nhìn cảnh vật mộc mạc, bình yên mà lắc đầu. “Không.”

Anh nhìn về phía trước, trầm giọng đáp: “Thế sao không cố gắng trở về thành phố?” Nếu đã không thích ở đây, sao không cố gắng để trở lại cuộc sống cũ?

“Tôi không rõ mình nên cố gắng vì điều gì.” Cô không có động lực để cố gắng, không có động lực để đứng lên. Cô chính là một người như thế, bất kể điều gì cô làm đều cần có mục tiêu, nếu không có mục tiêu, cô sẽ không thể làm được, giống như món đồ chơi cần được lên dây cót, nếu không sẽ chỉ đứng im.

“Đây là hoa hải đường, có ý nghĩa là giữ vững tình bạn thân thiết.”

“Đây là hoa dạ lan hương, thường là sự vui chơi.”

“Còn đây là hoa tuệ tây, được ví như sự thanh khiết.”

...

“Còn hoa này?”

“Đây là hoa lưu ly, ý nghĩa là đừng quên tôi.”

“Forget Me Not...”

Cô chăm chú nhìn chậu hoa lưu ly, màu xanh khiến cô có cảm giác bình yên, cô vuốt nhẹ nhẹ những cánh hoa. Cô thích tên của loài hoa này, cũng thích ý nghĩa của nó. “Forget Me Not...”

Những ngày sau trôi qua thật bình yên, cô và anh dần thân thiết với nhau hơn, mùa mưa qua đi, anh thường cùng cô lên đỉnh đồi. Có lúc anh kể chuyện những ngày anh đã đi qua, có khi anh hát, có khi anh lại vẽ.

Hôm đó, cô cùng anh bê một chậu hoa lưu ly lên đỉnh đồi, anh đi phía sau cô, bắt cô đi ở đằng trước. Cô thắc mắc hỏi lý do nhưng anh chỉ nói rằng để cô đi trước, có việc gì thì cô chết trước, anh quay đầu chạy nhanh hơn.

Rất lâu về sau cô mới biết, anh đi ở phía sau cô vì lo lắng cô sẽ trượt chân, nếu đi ở phía trước anh sẽ không kịp bảo vệ cô, vì thế anh lựa chọn cách đi ở phía sau cô. Thầm lặng và nhẹ nhàng.

Anh đào một cái hố nhỏ.

“Đặt hoa vào đây.” Anh chỉ vào cái hố.

Cô cầm cây lưu ly đặt vào theo ý anh. Anh vun đất xung quanh cây hoa.

“Hàng ngày tưới nước, hai lượt sáng chiều, nó sẽ không chết được!”, anh nói.

Cô gật đầu khẳng định: “Em sẽ không để nó chết.”

Anh cười dịu dàng, nụ cười dịu dàng đến mức ngay cả anh cũng không biết.

Đêm nay, bầu trời đầy sao, nhà kính thấp đèn sáng trưng, dưới một khu đất tối, nhà kính như một bầu trời mới, tỏa ra thứ ánh sáng đẹp đến mê hồn. Cô cùng anh ngồi ở trên cỏ, nhìn về một hướng rất xa.

Thời gian quen biết không lâu, hai tháng thấm thoát trôi qua, anh không còn mang lại cho cô cảm giác xa cách, cô cũng không còn cảm thấy hơi hụt với anh. Cả hai đều quen thuộc với sự hiện diện của nhau.

“Em thích ở đây chứ?” Anh hỏi lại câu hỏi mình đã từng nói.

Lần này cô hơi chần chừ, rất lâu mới đáp: “Thích.”

Anh mỉm cười, quay sang nhìn cô, gương mặt trắng mịn cùng mái tóc buộc cao, màn đêm cũng không thể giấu nổi nét đẹp mộc mạc của cô.

“Tôi thích em.” Anh nói rõ ràng, rành mạch từng tiếng một.

19. Chương 16: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(4)

Thời gian như ngưng lại ngay khoảnh khắc này, cô không dám quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh, không dám để lộ lồng ngực đang phập phồng, bao nhiêu cảm xúc đang dâng lên trong cô.

Không thấy cô lên tiếng, anh cho rằng cô ngại, liền hỏi: “Em thích tôi chứ?”

Rất lâu sau, rất lâu sau mới nghe thấy tiếng cô nói, rất khẽ, nhưng lại đủ cho anh nghe thấy: “Không thích.”

Anh như không tin vào tai mình, ấp úng hỏi lại: “Em không thích tôi?”

Lần này cô trả lời nhanh hơn nhưng vẫn rất nhỏ: “Không thích.”

Anh bật cười, nụ cười gượng gạo khó coi vô cùng.

“Không sao, là tôi hoang tưởng rồi.”

Cô nắm chặt bàn tay, trước khi chạy đi chỉ nói với anh hai từ: “Xin lỗi.”

Chạy như bay ra khỏi tầm mắt anh, cô không dám quay đầu, không dám nhìn lại, sợ rằng cô sẽ không có can đảm mà ôm lấy anh, mà nói rằng là cô nói dối, không phải cô không thích anh, mà là cô rất thích, rất thích, nhưng cô không có tự tin, không có can đảm đó. Lúc này cô chẳng là ai cả, vốn dĩ cô không xứng với anh. Không phải không yêu anh, cô yêu anh, yêu anh, nhưng cô lại không xứng có được anh.

Nước mắt rơi như mưa, cô ngồi xuống bên đường òa khóc. Nước mắt càng lúc càng tuôn.

Tại sao không gặp nhau sớm hơn? Tại sao không phải là lúc cô có đủ tự tin để yêu anh? Tại sao lại là lúc cô không có gì trong tay? Tại sao lại gặp gỡ vào lúc cô tự ti nhất?

Cô có trăm ngàn điều muốn nói với anh, bao nhiêu ngôn từ cũng không thể nói cho anh hiểu cô của lúc này. Tất cả chỉ gộp thành từ “xin lỗi.”

Ba ngày sau cô và anh không gặp lại, đến ngày thứ tư cô ở trên đồi về thì bác gọi cô vào nói: “Cái thằng nhà đại gia ấy, nó chuyển về thành phố rồi đấy.”

Trái tim cô như rơi xuống đất, vỡ vụn.

“Sao bác biết?” Cô cố gắng giữ bình tĩnh hỏi lại.

“Người làm ở đây là hàng xóm gần đây kể, bây giờ chỗ đấy để cho anh trai nó quản lý thì phải...”

Cô không nghe được câu cuối bác nói gì, cô cũng không rõ mình ra khỏi nhà bằng cách nào, đến khi ý thức trở lại thì cô đã ngồi ở trên đồi từ khi nào.

Nhìn cây lưu ly đang đung đưa trong gió, cô thì thầm một mình trong vô thức.

“Anh giận em nên bỏ đi à? Em sai rồi à? Em chỉ nói là không thích anh chứ đâu có nói rằng em không yêu anh...Sao lại đi như thế? Đi thật rồi sao? Thật là đi rồi sao?... Em sai rồi, là em kém cỏi, là em thiếu tự tin, là em sai...”

Nói đến đây cô bỗng òa khóc, nhìn cây lưu ly đung đưa mà lòng như bị ai cứa nát. Cô khóc nức thành tiếng, nước mắt rơi như mưa.

“Người đàn ông như anh đúng là đồ ngốc, em nói không thích anh là anh tin sao? Em nói không thích anh là anh bỏ đi sao? Anh là đồ ngu ngốc! Anh cứ thế mà bỏ em đi sao? Thật sự tàn nhẫn đến thế sao?...”

Hôm đó cô ngồi trên đồi đến tận sáng hôm sau. Lúc bình minh dần lấp ló phía chân trời thì cô chậm rãi đứng dậy, vì ngồi quá lâu khiến cô loạng choạng suýt ngã. Cô phủ bụi đất trên người. Trước khi xuống đồi, nhìn về vị trí anh từng ngồi cùng cô trồng hoa, khóe môi cô nở nụ cười dịu dàng.

“Không được quên em, cả đời này không được quên em. Đời này ai cũng có thể quên em, còn anh không được phép quên em.”

Hai năm sau.

Đường phố Hà Nội hôm nay thực vắng vẻ, ngày mừng Một Tết, ngoài phố hiếm hoi mới có một bóng người. Cô đi xe ngang qua các con phố, hít thở không khí trong lành, cô yêu thành phố này những ngày Tết. Vì khi ấy cô mới có thể tận hưởng những gì mộc mạc nhất, cổ kính nhất của Hà Nội.

Hai năm rồi, hai năm trôi qua chỉ như vừa mới đây. Nhìn chiếc ô tô cô đang lái, chiếc nhẫn cô đeo trên tay, chiếc vòng sang trọng cô đang sở hữu, tại sao cô chưa từng thấy hài lòng với những gì mình đang có?

Hai năm qua cô đã làm những gì? Phục vụ, rửa bát tại quán cơm, đứng làm PG cả một ngày trời tại các trung tâm thương mại. Cô nhớ rõ những ngày ngay cả chiếc bánh ngọt cô thích ăn cô cũng không có khả năng mua. Có ngày bụng đói cồn cào, chân bật máu vì đi đôi guốc quá cao suốt thời gian dài. Cô nhớ rõ những ngày cô làm PG bị nhìn bằng những ánh mắt khinh miệt. Những người đi ngang qua coi cô như món đồ rẻ tiền. Nhìn những tờ quảng cáo của cô bị ném xuống đất không chút thương tiếc, cô mới thật sự hiểu rằng, cuộc đời này không ai có thời gian để tâm bạn là ai, bạn đã trải qua những gì, phía sau lưng bạn là cả một câu chuyện như thế nào, họ chỉ để tâm đến những gì họ nhìn thấy, và họ cho mình cái quyền thù dệt nên câu chuyện theo ý mình.

Nhưng trời không phụ lòng người, từ một cô PG thấp kém, cô được nhận làm nhân viên quảng cáo, ban đầu là những mục chạy quảng cáo trên internet, dần dần cô được lên chức trưởng phòng quảng cáo rồi cô được ngồi vào vị trí bây giờ, giám đốc sáng tạo.

Đây là thành quả của cô, là thành quả sau một chặng đường cố gắng, nhưng cô lại chưa từng cảm thấy vui vẻ với những gì mình có hiện tại, một góc trong lòng cô vẫn luôn trống rỗng, không thể lấp đầy.

Cô mở radio. Trên đài đang phát bản nhạc có sức ảnh hưởng rất lớn với nhiều ngày nay, giai điệu nhẹ nhàng nhưng lại không quá bi thảm...

Thu không anh ủa xanh

Đông chưa sang đã lạnh

Xuân quên đi lời anh hứa

Vì hạ đã xa rồi anh ơi

Màu của lá thu vàng đã rơi

Phố không anh, phố như dài hơn.

Chuông điện thoại vang lên, cô bấm nghe.

“A lô, tôi đây.”

“Tối nay bên công ty có buổi xã giao ở Bàn Anh, tôi đang ở quê, cô đi thay tôi nhé!” Sếp cô nói bằng giọng trầm đục, dễ nghe và rất thiện cảm với người nói chuyện.

Cô không từ chối, vì tối này là Ba mươi hay mừng Một tết với cô cũng đều như nhau.

“Được ạ.”

“Cảm ơn cô.”

Lái xe đi dạo quanh Hà Nội, từ ngày cô ngồi lên được vị trí này, cô luôn thích những lúc rảnh đi dạo quanh thành phố. Đi ngang qua những nơi quen thuộc, những con phố từng có biết bao kỷ niệm, hoặc đang tìm kiếm một hình bóng mà cô cố gắng mong nhớ suốt hai năm nay.

Cô ra khỏi xe, đưa chìa khóa cho bảo vệ nhà hàng. Cô mặc chiếc váy màu da, bên ngoài khoác chiếc áo lông dài đến đầu gối, cô cầm một chiếc túi dạng hộp phù hợp với bộ đồ trên người. Mái tóc dài uốn xoắn khiến cô nàng thêm tinh tế. Mỗi bước đi của cô rất từ tốn nhưng dứt khoát.

Cánh cửa phòng mở ra, cô nhẹ nhàng chào hỏi những vị khách đã đến trước, phong thái lịch sự và chuẩn mực càng tôn thêm sự chuyên nghiệp của cô.

Mười lăm phút trôi qua, cánh cửa một lần nữa mở ra, người đàn ông mặc sơ mi đen, quần âu đen tiến vào, bước đi chắc chắn, kiên nghị. Anh ta bắt tay với hai người đàn ông có chức vị ở trong bàn, mỉm cười chào cô đứng mực rồi ngồi xuống phía đối diện cô.

Đến khi tất cả ngồi xuống, cô mới giật mình nhận ra chỉ còn mình cô đang đứng. Cô nhanh chóng ngồi xuống, lấy lại thần thái. Bữa ăn trôi qua nhanh chóng. Sau đó tất cả đều lên xe ra về, chỉ còn cô đứng ở trước cổng nhà hàng, bên cạnh còn có một người đàn ông.

Hai người đứng cạnh nhau nhưng không ai chủ động lên tiếng, cô im lặng, anh trầm mặc. Cuối cùng anh vẫn là người phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Đây mới là em thật sự sao?”

Cô mỉm cười. “Đúng.” Đây mới là cô, mới là lúc cô tự tin nhất, đây mới là cô xứng với anh.

Căn môi hồi lâu, cô mới nói: “Anh khỏe chứ?”

“Anh khỏe.” Anh đáp, giọng nói vẫn luôn ấm áp và dễ nghe như thế.

Cô im lặng hồi lâu, mạnh mẽ nói ra suy nghĩ của bản thân: “Em đã tìm anh rất lâu.”

Anh tỏ ra ngạc nhiên: “Sao lại tìm anh?”

20. Chương 17: Vì Chúng Ta Lỡ Nhau(kết)

Hai người đứng cạnh nhau nhưng không ai chủ động lên tiếng, cô im lặng, anh trầm mặc. Cuối cùng anh vẫn là người phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Đây mới là em thật sự sao?”

Cô mỉm cười. “Đúng.” Đây mới là cô, mới là lúc cô tự tin nhất, đây mới là cô xứng với anh.

Căn môi hồi lâu, cô mới nói: “Anh khỏe chứ?”

“Anh khỏe.” Anh đáp, giọng nói vẫn luôn ấm áp và dễ nghe như thế.

Cô im lặng hồi lâu, mạnh mẽ nói ra suy nghĩ của bản thân: “Em đã tìm anh rất lâu.”

Anh tỏ ra ngạc nhiên: “Sao lại tìm anh?”

Cô quay người nhìn thẳng vào mắt anh, lấy hết can đảm kiễng chân lên hôn vào môi anh, cô cảm thấy tim mình đập mạnh đến điên cuồng. Đến khi rời khỏi môi anh, gò má cũng đỏ ửng. Anh vừa định nói cô đã đưa một ngón tay lên môi anh ngăn lại.

“Để em nói trước. Em yêu anh, rất yêu. Năm đó em nói không thích anh là vì cảm thấy bản thân khi ấy không xứng với anh, là em tự ti. Sau khi anh đi, em đã lên thành phố, cố gắng để có được ngày hôm nay. Đến bây giờ, em tự tin đứng trước mặt anh, tự tin nói với anh rằng em yêu anh.”

Anh nhìn cô, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, không biết phải nói gì với cô lúc này. Đột nhiên một chiếc ô tô dừng lại, cánh cửa mở ra, một giọng nữ dịu dàng vang lên: “Anh đợi lâu chưa?”

Cô gái mặc chiếc váy đỏ bước đến cạnh anh, tự nhiên vòng tay qua tay anh. Lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của cô mà quay sang hỏi: “Bạn anh à?”, cô gái lịch sự mỉm cười. “Chào chị.”

Cô cười nhạt, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Em vào xe trước đi, đợi anh chút nhé!” Anh ân cần nói với cô gái bên cạnh, đôi mắt không thể giấu nổi sự chiều chuộng.

Cô gái mỉm cười, nói lời chào cô rồi vào xe chờ anh.

Anh nhìn cô, cười nụ cười vẫn như năm ấy. “Chúng ta không thể nữa rồi.”

Bàn tay trong lớp áo khoác lông không giấu được run rẩy, bề ngoài cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, đợi anh nói tiếp.

“Tình cảm không phải là xứng hay không xứng mà là yêu hay không yêu. Trong tình cảm thì không phân biệt giàu nghèo hay địa vị, hoặc anh là ai hay em là ai. Năm đấy anh thích em, rất thích nên cho dù em là ai anh cũng không để tâm, cho dù ngày hôm nay em có thành công thế nào, cũng không vì thế mà anh sẽ lại yêu em thêm một lần nữa. Tình yêu không có chờ đợi trong vô vọng. Nếu ngày ấy em nói cho anh biết sự thật, anh sẽ chờ đợi em. Nhưng em lại không nói gì, để anh tuyệt vọng như thế, rồi cô ấy đã giúp anh tìm lại niềm vui. Anh không thể phụ lòng cô ấy, đành phụ lòng em. Xin lỗi em.”

Nói xong, anh dang tay kéo cô vào lòng, ôm cô rất chặt, cô ngửi thấy mùi hương nam tính trên cơ thể anh. Nước mắt chực rơi nhưng cô không cho phép mình yếu đuối, cô cố gắng mỉm cười rức rờ nhất có thể.

Trước khi anh bước đi, cô hỏi: “Là em bỏ lỡ anh đúng không?”

Anh cười âm áp, nụ cười mà cô nhớ nhung bao đêm ngày.

“Không phải em bỏ lỡ anh mà là chúng ta bỏ lỡ nhau. Nếu khi ấy anh hiểu được suy nghĩ của em, chúng ta sẽ không như thế, nếu em bỏ đi cái tôi mà đến bên anh, mình cũng sẽ không như vậy. Đáng tiếc cuộc đời không có chữ nếu, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.”

Anh bước xuống bậc thang, ngồi vào trong xe, không biết anh nói gì với cô gái ngồi bên trong. Sau một màn vừa rồi cô ấy không tức giận ngược lại còn cười rất dịu dàng. Cô nhìn thấy sự yêu thương nồng đậm trong mắt anh và cô ấy.

Lấy xe, cô đi vô thức trên đường, đột nhiên trời đổ cơn mưa, cô phanh gấp vào lề đường, gục mặt xuống vô lăng òa khóc.

Năm ấy là do cô không có can đảm nắm lấy tay anh, để rồi bỏ lỡ, là cô cho rằng chỉ cần mình thành công, nhất định sẽ có cơ hội ở bên cạnh anh. Cô đã sai rồi, thời gian không chờ đợi ai bao giờ. Anh có thể yêu cô, rất yêu cô nhưng là do cô không dám nắm lấy hạnh phúc, là cô để tuột mất, cô còn có thể trách ai được đây.

Cô dấn mạnh vào vô lăng, tiếng khóc ngày một nức nở. Cô mở cửa xe bước xuống dưới, mưa như trút nước, cả cơ thể cô như bị nước mưa nhấn chìm. Cô ngồi bệt xuống đất, gào lên dưới mưa. Cô cố gắng bao nhiêu, chịu khổ cực bấy nhiêu là vì điều gì, là vì ai, cuối cùng đổi lại cô nhận được gì.

Con phố này rất vắng nhưng vẫn có lác đác người qua lại. Vì cơn mưa quá lớn nên không ai để ý đến xung quanh, chỉ tập trung vào hướng đi của mình, không ai thấy bên lề đường, có một cô gái khóc đến điên dại.

Không phải anh không yêu em, là do em bỏ lỡ. Không phải mình không yêu nhau, là do em đánh mất.

Anh nói đúng, tình yêu thì không phân biệt địa vị, giàu sang, không phân biệt anh là ai, em là ai, cũng chẳng có xứng hay không xứng, chỉ có yêu hay không yêu. Nhưng đến khi cô nhận ra điều này thì đã quá muộn mất rồi, cả hai đã bỏ lỡ nhau một quãng đường rất xa rồi.

Mưa trộn lẫn với nước mắt, trái tim đau đến nghẹn đắng. Cuối cùng, thành công với cô còn có ý nghĩa gì, cố gắng hai năm qua của cô còn có ý nghĩa gì đây!

Ngày anh yêu em, em không có tự tin ở bên anh. Đến khi em đủ tự tin yêu anh thì anh không còn bên em nữa. Đời người là con đường một chiều, vĩnh viễn không thể quay đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nu-van-nguoi-me>